

การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษา
เฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

โดย

พลตรีอภิชาติ อุโนอ่อน
นายทหารฝ่ายเสนาธิการประจำรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม
สำนักปลัดกระทรวงกลาโหม

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ประจำปีการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๕๖ – ๒๕๕๗

บทคัดย่อ

เรื่อง การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
ทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณี
นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

ลักษณะวิชา ยุทธศาสตร์

ผู้วิจัย พลตรีอภิชาติ อุอ่อน หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ ๕๖

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง และเปรียบเทียบความแตกต่าง
แนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา
และกลุ่มอาชีพ ประชากรที่ใช้คือนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิด
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองและสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า แนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองของนักศึกษา
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดสอดคล้องกับแนวทางการแก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักงานสภาพความมั่นคง
แห่งชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ พบว่านักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่มีเพศ ระดับการศึกษา
กลุ่มอาชีพ ต่างกัน มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะ คือ สภาพความมั่นคงแห่งชาติควรเป็นเจ้าภาพ
ในการกำหนดปริมาณและประเภทแรงงานที่ต้องการจากประเทศเพื่อนบ้านในห้วงเวลา ๕ ปี
ให้สอดคล้องกับอุปสงค์และอุปทานด้านแรงงาน เพื่อเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความเจริญเติบโต
ทางเศรษฐกิจและส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในระดับที่ยอมรับได้ รวมทั้งรัฐบาลควรให้โอกาส
ผู้หลบหนีเข้าเมืองรายงานตัวเพื่อให้หน่วยงานของรัฐได้รับข้อมูลที่แท้จริง

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ประจำปีการศึกษาพุทธศักราช ๒๕๕๖ – ๒๕๕๗

เหตุผลสำคัญที่ผู้วิจัยได้เลือกหัวข้อดังกล่าวขึ้นมาทำการศึกษา นั้น เนื่องจากผู้หลบหนีเข้าเมืองเป็นภัยคุกคามรูปแบบใหม่ มีความสลับซับซ้อนส่งผลกระทบต่อพลังอำนาจแห่งชาติทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมจิตวิทยา แต่ในอีกมุมมองหนึ่งความต้องการแรงงานต่างชาติ เพื่อทดแทนแรงงานที่คนไทยไม่นิยมทำ ประเภทงานยากลำบาก สกปรก และอันตราย ซึ่งยังมีได้กำหนดค่าอุปสงค์ และอุปทานของแรงงานต่างด้าวให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ จนเกิดแรงงานหลบหนีเข้าเมืองที่ยากต่อการควบคุม แต่ก็ไม่สามารถจับกุมผลักดันออกจากประเทศ เพราะจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจบางประเภท อันจะส่งผลกระทบต่อถึงเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

แนวทางในการแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบนั้น สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติได้จัดทำและเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเมื่อ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมต่อไป ดังนั้นเพื่อให้เกิดความกระจ่างในแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ รวมทั้งจะเป็นโอกาสให้นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ได้นำความรู้และประสบการณ์มาเป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแนวทางของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ อันจะนำมาซึ่งความสมบูรณ์ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการศึกษาและข้อเสนอแนะจะได้นำไปสู่การปฏิบัติต่อไปในอนาคต

พลตรี

(อภิชาติ อุ๋นอ่อน)

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ ๕๖

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
คำนำ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ ๑ บทนำ	๑
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
ขอบเขตของการวิจัย	๔
วิธีดำเนินการวิจัย	๕
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	๖
บทที่ ๒ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	๗
ทฤษฎีการย้ายถิ่นของ Everett S. Lee	๗
แนวคิดในเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการเดินทาง	๑๑
สิทธิในการเข้าเมือง	๑๒
ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ	๑๔
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๓๓
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๓๓
ประชากร	๓๓
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๓๓

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	๓๘
การเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๙
การวิเคราะห์ข้อมูล	๔๐
เกณฑ์การแปลผล	๔๐
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๒
ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	๔๒
ส่วนที่ ๒ แนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖	๔๔
ส่วนที่ ๓ เปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร	๕๒
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๕๕
สรุป	๕๕
อภิปรายผล	๕๗
ข้อเสนอแนะ	๕๘
บรรณานุกรม	๖๐
ภาคผนวก	๖๒
ประวัติย่อผู้วิจัย	๖๙

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๑ จำนวนและร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามเพศ	๔๒
๒ จำนวนและร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามระดับการศึกษา	๔๓
๓ จำนวนและร้อยละของของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ	๔๓
๔ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง	๔๔
๕ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่ ๑	๔๕
๖ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่ ๒	๔๖
๗ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่ ๓	๔๘
๘ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๒	๔๙
๙ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๓	๕๐
๑๐ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๔	๕๑
๑๑ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง จำแนกตามเพศ	๕๒
๑๒ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง จำแนกตามระดับการศึกษา	๕๒

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๑๓ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง จำแนกตามกลุ่มอาชีพ	๕๓
๑๔ แนวความคิดเพิ่มเติมในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ จากนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖	๕๔

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า
๑-๑ กรอบแนวความคิดในการวิจัย	๓
๒-๑ ชนกลุ่มน้อย/กลุ่มชาติพันธุ์/ผู้หลบหนีเข้าเมือง ที่หลบหนีเข้ามาอยู่ในประเทศไทย	๓๒

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ กระทรวงกลาโหม พ.ศ.๒๕๕๖ ได้กำหนดภัยคุกคามที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ๒ รูปแบบ ได้แก่ ๑) ภัยคุกคามแบบดั้งเดิม (Traditional Threat) เป็นภัยคุกคามที่หากไม่ได้แก้ไขอย่างรวดเร็วและเหมาะสม อาจขยายขอบเขตจนถึงขั้นใช้กำลังทหารขนาดใหญ่ได้ โดยเมื่อพิจารณาแล้วปรากฏว่า ไทยอาจต้องเผชิญภัยคุกคามจากประเทศรอบบ้าน อันเนื่องมาจากปัญหาเขตแดนทางบกและทางทะเลไม่ชัดเจน ซึ่งอาจจะนำไปสู่การแย่งชิงผลประโยชน์ระหว่างกัน ๒) ภัยคุกคามรูปแบบใหม่ (Non - Traditional Threat) คือภัยคุกคามที่แตกต่างไปจากภัยคุกคามแบบดั้งเดิม ในประเทศไทยกำหนดให้ปัญหาการล่องละเมิดพระบรมเดชานุภาพ ปัญหาการก่อความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปัญหาความแตกแยกของคนในชาติ ปัญหาการก่อการร้าย ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ เช่น ยาเสพติด การค้าอาวุธ การค้ามนุษย์ การลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย โจรสลัด ปัญหาสิ่งแวกด้อม และปัญหา โรคระบาด เป็นภัยที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ (ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ กระทรวงกลาโหม ๒๕๕๖) ซึ่งล้วนเป็นภัยที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ นอกจากนี้การที่ประเทศไทยมีการรัฐประหาร เมื่อ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ประกอบกับปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ที่มีอยู่เดิมส่งผลให้กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาลดอันดับประเทศไทยในรายงานค้ำมนุษย์ประจำปี ๕๗ จาก Tier 2 ไปอยู่สถานภาพต่ำสุด Tier 3 เมื่อ มิถุนายน ๒๕๕๗ ด้วยเหตุผลที่ไทยไม่มีความพยายามเพียงพอในการแก้ปัญหาค้ำมนุษย์ (ไทยรัฐ. ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๗. หน้า ๑)

ผู้วิจัยเคยดำรงตำแหน่งผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบกไทย ณ เวียงจันทน์ รักษาราชการผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารไทย ณ เวียงจันทน์ ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้ปฏิบัติหน้าที่กรรมการในคณะอนุกรรมการร่วมมือรักษาความสงบเรียบร้อยตามแนวชายแดนทั่วไป ไทย-ลาว อีกตำแหน่งหนึ่ง ในระหว่างนั้นได้ร่วมกับคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการฝ่ายไทยและฝ่ายสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวม้งลาว ณ ที่พักพิงบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จนสามารถส่งกลับ

ชาวม้งลาวได้ทั้งหมดและปิดที่พักพิงบ้านห้วยน้ำขาว นำมาซึ่งความไว้วางใจของผู้นำในระดับ รัฐบาลและผู้ปกครองของทั้งสองประเทศ ช่วยให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศดีขึ้น ต่อมา ผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้อำนวยการกองพัฒนายุทธศาสตร์ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักนโยบายและแผนกลาโหม ได้มีโอกาสเดินทางไปตรวจสอบสถานะแวดล้อมทางยุทธศาสตร์ตลอด แนวชายแดนประเทศไทย ทำให้มีโอกาสศึกษาปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างต่อเนื่อง ทั้งผู้หลบหนี เข้าเมืองชาวพม่า ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวกัมพูชา ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวลาว ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาว โรฮิงยาและผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวเกาหลีเหนือ จากการรวบรวมข้อมูลทำให้ทราบว่าปัญหาผู้หลบหนี เข้าเมืองเกิดจากการหนีภัยสงคราม การปราบปรามชนกลุ่มน้อยของประเทศเพื่อนบ้าน ความขัดแย้งทาง การเมืองในประเทศต้นทาง ความต้องการแสวงหาโอกาสในการดำรงชีวิตที่ดีกว่า การที่ประเทศ ต้นทางไม่รับรองสถานะของประชากรต่างเชื้อชาติ นอกจากนี้ยังมีส่วนหนึ่งที่เดินทางเข้ามาอยู่ อย่างถูกต้องแต่อาศัยอยู่เกินกำหนดไม่ยอมเดินทางกลับ รวมทั้ง อีกส่วนหนึ่งพยายามลักลอบเข้า ประเทศไทยเพื่อขายแรงงาน โดยอาศัยช่องว่างของการอนุญาตเข้าเมือง จุดอ่อนในการสกัดกั้น ผลักดัน และการติดตามตัวบุคคลของเจ้าหน้าที่ ส่งผลให้มีผู้หลบหนีเข้าเมืองเข้ามายังประเทศไทยจำนวนมาก นับเป็นปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง นำมาซึ่งปัญหาความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานภาพตามกฎหมายและสิทธิของบุคคล ส่งผลกระทบ ต่อการดำรงชีวิต การถูกล่วงละเมิดสิทธิ ประการสำคัญคือส่งผล กระทบต่อความสงบเรียบร้อย และความมั่นคงของประเทศ จากฐานข้อมูลของสำนักกิจการความมั่นคงภายใน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยคาดว่าผู้หลบหนีเข้าเมืองประมาณ ๓ ล้านคน โดยสามารถจัดแบ่งผู้หลบหนี เข้าเมืองเป็น ๔ ประเภทดังนี้

ประเภทที่ ๑ ชนกลุ่มน้อยที่คณะรัฐมนตรีมีมติในห้วงเวลาต่าง ๆ รับรองสถานะให้อาศัย อยู่ถาวรในประเทศไทย ประกอบด้วย ๑) กลุ่มที่อพยพเข้ามาและอาศัยอยู่มานาน จำนวน ๑๕ กลุ่ม ซึ่งได้รับการสำรวจและจัดทำทะเบียนประวัติ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๒ ๒) กลุ่มเด็กนักเรียน ๓) บุคคล ไร้รากเหง้า และ ๔) ผู้ทำคุณประโยชน์ ซึ่ง ได้รับการสำรวจจัดทำทะเบียนประวัติภายใต้ยุทธศาสตร์ การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล ในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง ๒๕๕๒ จำนวน ๕๖๐,๐๐๐ คน โดยคนกลุ่มนี้จะได้รับสถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย กรณีมีเชื้อสายไทยจะได้รับการแปลงสัญชาติเป็นไทย สำหรับบุตรที่เกิดในประเทศไทยสามารถยื่น คำขอมีสัญชาติไทยตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ ยังมีการสำรวจใหม่ในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึง ๒๕๕๔ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งกระทรวงมหาดไทย อยู่ระหว่างการประมวลผลและจำแนกกลุ่มเป้าหมาย

ประเภทที่ ๒ ชนกลุ่มน้อย ที่คณะรัฐมนตรีผ่อนผันให้อยู่ชั่วคราวและอยู่ระหว่างการแก้ปัญหา ซึ่งได้รับการสำรวจจัดทำทะเบียนประวัติในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง ๒๕๕๒ ภายใต้ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล ในฐานะกลุ่มที่อพยพเข้ามาและอาศัยอยู่มานาน ซึ่งไม่สามารถเดินทางกลับประเทศต้นทางได้และตกค้างอยู่ในประเทศไทย จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ คน ปัจจุบันอยู่ระหว่างการตรวจสอบสถานะที่ชัดเจน และเพิกถอนสถานะบุคคล แอบแฝง

ประเภทที่ ๓ กลุ่มที่มีประเด็นปัญหาและผลกระทบด้านความมั่นคง ซึ่งมีนโยบายดูแลเป็นการเฉพาะ จำนวนประมาณ ๒,๑๐๐,๐๐๐ คน กลุ่มใหญ่ที่สุดคือกลุ่มแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ (พม่า ลาว และกัมพูชา) โดยเป็นผู้ที่ได้รับการจดทะเบียนผ่อนผันให้ทำงานใน พ.ศ.๒๕๕๔ ประมาณ ๑,๕๐๐,๐๐๐ คน และมีแรงงานลักลอบอีกจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้เป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าในพื้นที่พักพิง ๕ แห่งตามชายแดนไทย-พม่า ประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ คน ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวโรฮิงยา รวมทั้งผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวเกาหลีเหนืออีกจำนวนหนึ่ง

ประเภทที่ ๔ กลุ่มผู้หลบหนีเข้าเมืองทั่วไป ได้แก่ กลุ่มที่ลักลอบเข้าเมืองรายใหม่ ซึ่งจากผลการจับกุมส่งกลับบางปีมีจำนวนถึง ๓๐๐,๐๐๐ คน กลุ่มที่เข้าเมืองถูกต้องแต่อยู่อาศัยเกินกำหนดจำนวน ๕๐,๐๐๐ คน กลุ่มที่ถือบัตรผ่านแดนซึ่งอนุญาตให้เข้ามาเฉพาะพื้นที่ชายแดนแล้วไม่กลับออกไป รวมทั้งกลุ่มที่เดินทางเข้าประเทศโดยการปลอมแปลงเอกสารเดินทาง (ผู้หลบหนีเข้าเมือง, ๒๕๕๗)

ปัจจัยที่ส่งผลให้มีผู้หลบหนีเข้าเมืองได้แก่ หน่วยงานของรัฐยังขาดการเชื่อมโยงและการบูรณาการ การที่ประเทศมหาอำนาจอ้างเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติต่อผู้หลบหนีเข้าเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐบางส่วนเป็นอุปสรรคต่อการแก้ปัญหา การขาดแคลนกำลังพลและเครื่องมือในการป้องกันและปราบปราม สังคมโดยรวมยังขาดความตระหนักต่อปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง อีกทั้งการรวมเป็นหนึ่งเดียวของประชาคมอาเซียนใน พ.ศ.๒๕๕๘ จะส่งผลให้การเดินทางไปมาหาสู่กันของประชากรประเทศสมาชิกอาเซียนมีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น จากปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ สรุปได้ว่าปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองมีความสำคัญอย่างยิ่งและจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคม อย่างมีนัยสำคัญ

นักศึกษาวិทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำงาน ได้รับการคัดสรรมาจากหน่วยงานด้านความมั่นคง และข้าราชการพลเรือน สามารถเป็นตัวแทนประชากรในการเสนอแนะแนวทาง นำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์และนโยบายต่าง ๆ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) แนวทางของสำนักงานสภาพัฒนาการ
แห่งชาติ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่าง
มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ
(มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

๒. เพื่อเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ
(มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ

๓. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ
(มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

๒. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ตามแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการย้ายถิ่นของ Lee (Lee, 1966) และยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและรับกลับคืนด้วยตนเอง

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สมมติฐานการวิจัย

๑. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่มีเพศต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบแตกต่างกัน

๒. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบแตกต่างกัน

๓. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่มีกลุ่มอาชีพต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑. ทราบถึงแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

๒. ทราบผลการเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ

๓. สามารถนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง และการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

คำจำกัดความ

ผู้หลบหนีเข้าเมือง หมายถึง กลุ่มประชากรจากภายนอกประเทศไทยที่หลบหนีเข้าเมือง มาตั้งถิ่นฐานอย่างผิดกฎหมายในประเทศไทยด้วยสาเหตุต่าง ๆ

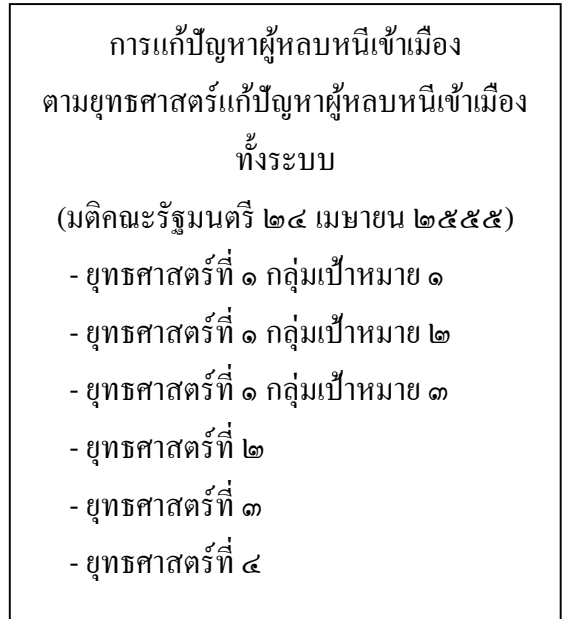
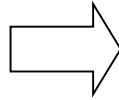
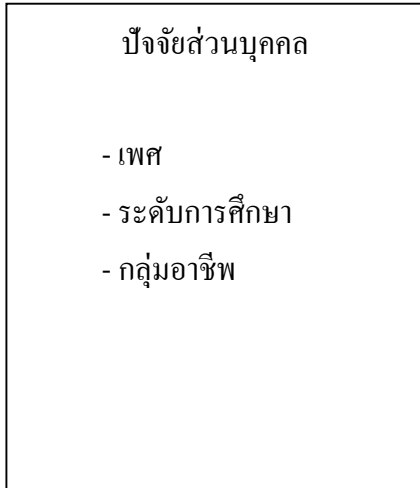
ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง หมายถึง ยุทธศาสตร์ที่จัดทำโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่เสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบเมื่อ ๘ กุมภาพันธ์ และ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕

กลุ่มอาชีพ หมายถึง กลุ่มอาชีพของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือ ๑) ข้าราชการทหารและตำรวจ ๒) ข้าราชการพลเรือน

แผนภาพที่ ๑-๑ กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

บทที่ ๒

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเรื่องการแก้ปัญหาผู้ลอบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้ลอบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณี นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ โดยมีหัวข้อทำการศึกษาดังนี้

๑. ทฤษฎีเกี่ยวกับการย้ายถิ่นของ Everett S. Lee

๒. ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้ลอบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕)

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการย้ายถิ่นของ Everett S. Lee (Theory Migration)

ทฤษฎีการย้ายถิ่นของ Lee (Lee, 1966) เป็นแนวคิดรวม ๆ ที่อธิบายปรากฏการณ์การย้ายถิ่นโดยให้ความสำคัญกับปัจจัยผลักดันและปัจจัยดึงดูดที่นำมาสู่การย้ายถิ่น Lee ได้เขียนทฤษฎีเกี่ยวกับการย้ายถิ่นขึ้นจากการวิเคราะห์ถึงขนาด (Volume) กระแส (Stream) การไหลทวนกระแส (Counter stream) ของการย้ายถิ่น และคุณลักษณะของผู้ย้ายถิ่น นอกจากนี้ Lee ได้ให้ความหมายการย้ายถิ่นว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยอย่างถาวร หรือกึ่งถาวร ซึ่งไม่ว่าจะเป็นในลักษณะใด การเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการย้ายถิ่นจะเกี่ยวข้องกับจุดเริ่มต้น (Origin) จุดปลายทาง (Destination) และอุปสรรคต่าง ๆ ที่กั้นขวางอยู่ระหว่างต้นทางกับปลายทาง (An Intervening sets of obstacles) Lee ขยายความทฤษฎีของเขาว่า พื้นที่ต้นทางและปลายทาง มักจะมีแรงบวก (Positive Force) หรือปัจจัยดึงดูด (Pull) ที่ดึงดูดประชากรมิให้ย้ายถิ่นไปที่อื่น ในขณะที่เดียวกันก็จะมีแรงลบ (Negative Force) หรือปัจจัยผลัก (Push) ที่จะผลักดันให้ประชากรย้ายถิ่น แต่อย่างไรก็ตาม ผลรวมของแรงเหล่านี้ จะมากหรือน้อยจะผันแปรตามบุคลิกภาพ (Personality) และคุณสมบัติส่วนบุคคลได้แก่ อายุ (Age) เพศ (Sex) ระดับการศึกษา (Education) ระดับความชำนาญ (Skill) เชื้อชาติ/เผ่าพันธุ์ (Ethnic or Tribal Groups) คุณสมบัติอื่น ๆ ของประชากรที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการอพยพย้ายถิ่นในทัศนะของ Lee มี ๔ ประการ ประกอบด้วย

๑. ปัจจัยทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ต้นทาง (Origin) มีสาเหตุมาจากการผลักดันที่เกี่ยวข้องกับการย้ายถิ่นออกจากถิ่นที่อยู่เดิมหรือถิ่นต้นทาง เนื่องจากความล้มเหลวในการประกอบอาชีพ เช่น เกษตรกรขาดแคลนน้ำและอุปกรณ์อื่น ๆ ในการทำการเกษตรทำให้ต้องย้ายออกจากชนบทเข้าสู่เมือง

๒. ปัจจัยทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ปลายทาง (Destination) มีสาเหตุมาจากการดึงดูดซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการย้ายเข้า ในลักษณะที่ดึงดูดใจให้ประชากรย้ายเข้าไปยังถิ่นที่อยู่ใหม่ เช่น การมีสภาพการทำงานที่ดีกว่าเดิม

๓. อุปสรรคทั้งหลายกั้นขวางอยู่ระหว่างพื้นที่ต้นทางและปลายทาง (Intervening Sets of Obstacles) อันอาจเป็นผลให้การย้ายถิ่นไม่อาจเกิดขึ้นได้หรือเกิดขึ้นช้าลง ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าที่พักและค่าอาหารที่ต้องจ่ายระหว่างการย้ายถิ่น

๔. ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกันทั้ง อายุ เพศ การศึกษา และอื่น ๆ ในทัศนะของ Lee การย้ายถิ่นเกิดขึ้นได้เพียงเพราะเหตุผลส่วนตัว ซึ่งมักจะเป็นกรณีการย้ายถิ่นติดตามครอบครัว หรือการย้ายถิ่นเพื่อเผชิญโชคในแหล่งใหม่ (Lee, 1966, p. 76)

นอกจากนี้ ทัศนะของ Lee ดังกล่าว ยังสะท้อนให้เห็นว่า การย้ายถิ่นจะเกิดขึ้นเมื่อมีการพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น แล้วเปรียบเทียบผลดีที่จะได้รับกับผลเสียที่จะเกิดขึ้น ถ้าผลดี (Benefits) มากกว่าผลเสียหรือต้นทุน (Costs) แล้ว เขาก็จะตัดสินใจย้ายถิ่น

Lee ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยดึงดูดและปัจจัยผลักดัน (Pull and Push Theory) ขึ้นมาเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการย้ายถิ่น ต่อมาได้มีนักเศรษฐศาสตร์กลุ่ม Neo - Classic เช่น E.G. Ravenstein ได้พัฒนาสานต่อแนวคิดของ Lee ผลงานของ Ravenstein ในปี ๑๙๖๗ ซึ่งจัดเป็นแนวคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์แนวใหม่เกี่ยวกับดุลยภาพด้านเศรษฐกิจ (The Neo-Classic Economic Equilibrium Perspective) ซึ่งพิจารณาว่า การย้ายถิ่น เกิดมาจากปัจจัยผลักดันและปัจจัยดึงดูดที่ก่อให้เกิดการย้ายถิ่นของแรงงาน โดยปัจจัยที่เป็นตัวผลักดันให้เกิดการย้ายถิ่น ได้แก่ ความยากจน การขาดแคลนที่ดิน การมีประชากรมากเกินไปของประเทศต้นทาง ส่วนปัจจัยดึงดูดให้เกิดการย้ายถิ่น ได้แก่ โอกาสในการแสวงหางานทำที่ดีกว่า (Better Job Opportunity) ค่าจ้างและความทันสมัยของประเทศปลายทาง (Ravenstein, 1967, p. 60)

ทฤษฎีปัจจัยดึงดูดและปัจจัยผลักดันการย้ายถิ่น สามารถที่จะสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการย้ายถิ่นสำหรับแต่ละด้านได้ ดังนี้

๑. ปัจจัยผลักดัน ของประเทศที่แรงงานเคลื่อนย้ายหรือย้ายออก สิ่งที่เป็นปัจจัยผลักดันให้แรงงานเคลื่อนย้ายออกจากประเทศต้นทาง กล่าวโดยทั่วไปประกอบด้วย

๑.๑ การว่างงานและการจ้างงานในระดับต่ำ (Unemployment and

underemployment) ภาวะการจ้างงานในระดับต่ำของประเทศใดที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าประเทศนั้นมีปริมาณของกำลังแรงงานมากเกินไปกว่าความสามารถรองรับการจ้างงานภายในประเทศนั้น อันส่งผลให้แรงงานส่วนหนึ่งที่ไม่สามารถหางานทำได้ต้องกลายเป็นผู้ว่างงาน ในขณะที่แรงงานอีกบางส่วนก็ไม่สามารถทำงานได้เต็มศักยภาพ ทำให้การใช้กำลังแรงงานไม่เกิดประสิทธิภาพต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศนั้นเท่าที่ควร ทั้งนี้ อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า หากระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศใดประเทศหนึ่งไม่สามารถก่อให้เกิดการจ้างงานได้เพียงพอต่อกำลังแรงงาน แรงงานมักมีแนวโน้มที่จะอพยพหรือย้ายถิ่นไปทำงานยังแหล่งจ้างงานอื่น โดยเฉพาะตลาดแรงงานในต่างประเทศ

๑.๒ ระดับค่าจ้างหรืออัตราเงินเดือนที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ หากคนงานได้รับค่าจ้างหรือผลตอบแทนจากการทำงานต่ำกว่าแรงงานในสาขาอาชีพเดียวกันที่ทำงานในต่างประเทศหรือเกิดช่วงห่างทางรายได้จากการประกอบอาชีพเปรียบเทียบมาก แรงงานเหล่านี้มักมีแนวโน้มที่เคลื่อนย้ายออก เพื่อแสวงหาโอกาสในการทำงานซึ่งมีผลตอบแทนที่สูงกว่า

๑.๓ การขาดสิ่งจูงใจสำหรับความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพแรงงานที่มีความรู้ความชำนาญ หรือมีทักษะในการประกอบอาชีพสูง และมองไม่เห็นความก้าวหน้าจากการประกอบอาชีพในถิ่นต้นทาง มักเกิดความประสงค์ที่จะเคลื่อนย้ายไปทำงานยังประเทศหรือถิ่นปลายทางที่มีความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพมากกว่า

๑.๔ นโยบายกำลังคน (Manpower Policy) ที่ไม่เหมาะสม การวางแผนการพัฒนา กำลังที่ไม่เหมาะสมของประเทศถิ่นต้นทางเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้แรงงานเกิดการอพยพย้ายถิ่น โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนาและประเทศที่ด้อยพัฒนา ซึ่งมักเกิดขึ้นในลักษณะของความไม่สมดุลของกำลังคนสำหรับตลาดแรงงาน โดยในบางกิจการมีปริมาณกำลังแรงงานเกินกว่าความจำเป็น ในขณะที่บางกิจการขาดแคลนแรงงานในปริมาณที่สูง นอกจากนี้ การขาดโอกาสในการได้รับการฝึกอบรมทางอาชีพยังเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่เสริมแรงปัจจัยผลักดันด้านนี้ด้วย

๑.๕ ปัจจัยทางด้านสังคมและการเมือง (Socio-Politics Factors) แรงงานอาจมีความต้องการย้ายถิ่น เนื่องมาจากความยากลำบากในการดำรงชีวิต อันเกิดมาจากปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองหรือความขัดแย้งทางสังคมของประเทศถิ่นต้นทาง เช่น การกีดกันในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา การแบ่งแยกชนชั้นวรรณะ หรือความแตกต่างในความคิดเห็นทางการเมือง เป็นต้น

๒. ปัจจัยดึงดูด ในประเทศที่แรงงานเคลื่อนย้ายหรือย้ายถิ่นเข้า

๒.๑ ระดับค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าประเทศอื่นต้นทาง โดยเฉพาะความแตกต่างของระดับค่าจ้างหรือเงินเดือน รวมทั้งผลประโยชน์ตอบแทนประการอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับแรงงานในสาขาอาชีพเดียวกันกับประเทศอื่นปลายทาง

๒.๒ การขาดแคลนแรงงานในบางสาขาอาชีพในประเทศที่พัฒนาแล้ว หรือประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ หากมีการเผยแพร่ความต้องการแรงงานของประเทศเหล่านี้แล้วพบว่า มักจะเป็นแรงดึงดูดต่อแรงงานในการย้ายถิ่น

๒.๓ โอกาสความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต

๒.๔ ปัจจัยทางสังคมและการเมืองภายในประเทศอื่นปลายทาง สิ่งดึงดูดทางสังคมและการเมืองให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้าประเทศอื่นต้นทางที่สำคัญประการหนึ่ง นอกเหนือจากบริบททางเศรษฐกิจ ได้แก่ การปราศจากปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองหรือความขัดแย้งทางสังคมของประเทศอื่นปลายทาง เช่น การกีดกันในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา การแบ่งแยกชนชั้นวรรณะหรือความแตกต่างในความคิดเห็นทางการเมือง เป็นต้น

แนวคิดในเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการเดินทาง

มนุษย์ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพในการเดินทางซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนพึงมีตามที่ปรากฏในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นหลักการแนวทางปฏิบัติที่ทุกชาติประกาศร่วมกัน มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. บุคคลมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย และในถิ่นที่อยู่ ภายในขอบเขตดินแดนของแต่ละรัฐ

๒. บุคคลมีสิทธิที่จะเดินทางออกจากประเทศใด ๆ รวมทั้งของตนเอง และที่จะกลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน

๓. บุคคลมีสิทธิที่จะแสวงหา และพักพิงในประเทศอื่น เพื่อลี้ภัยจากการกดขี่ข่มเหง

๔. สิทธินี้จะกล่าวอ้างมิได้ในกรณีการฟ้องคดี ซึ่งโดยความจริงเกิดจากความผิดที่ไม่ใช่เรื่องการเมือง หรือจากการกระทำที่ขัดต่อความมุ่งประสงค์และหลักการของสหประชาชาติ

ต่อมา หลักการดังกล่าวได้นำมาบันทึกให้มีผลผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศสำหรับประเทศที่เป็นภาคีในเรื่องสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นต้นมา มีเนื้อหาสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. บุคคลทุกคนที่อยู่ในดินแดนของรัฐใดโดยชอบด้วยกฎหมาย ย่อมมีสิทธิเสรีภาพในการโยกย้าย และเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในดินแดนของรัฐนั้น
๒. บุคคลทุกคนย่อมมีเสรีที่จะออกจากประเทศใด ๆ รวมทั้งประเทศของตน
๓. สิทธิดังกล่าวข้างต้นไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดใด ๆ เว้นแต่เป็นข้อจำกัดตามกฎหมายและที่จำเป็น เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น และข้อจำกัดนั้นสอดคล้องกับสิทธิอื่น ๆ ที่รับรองไว้ในกติกา
๔. บุคคลจะถูกกีดกันสิทธิในการเดินทางเข้าประเทศของตนโดยอำเภอใจมิได้ สำหรับในกรณีของประเทศไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ ได้มีบทบัญญัติเพื่อรับรองสิทธิเสรีภาพในเรื่องดังกล่าวไว้เช่นกัน ตามความในมาตรา ๓๔ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการเดินทาง และมีเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในราชอาณาจักร การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ เพื่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อย หรือสวัสดิภาพของประชาชน การผังเมือง หรือเพื่อสวัสดิภาพของผู้เยาว์ การเนรเทศบุคคลผู้มีสัญชาติไทยออกนอกราชอาณาจักร หรือห้ามมิให้บุคคลมีสัญชาติไทย เข้ามาในราชอาณาจักร จะกระทำมิได้” (เพิ่มพูน ชิดชอบ, ๒๕๕๓, หน้า ๘)

สิทธิในการเข้าเมือง

การเข้าเมืองของคนต่างด้าว นั้น ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ แต่มีกฎหมายพิเศษ ได้แก่ พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.๒๕๒๑ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๕ พระราชบัญญัติให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับกองทุนร่วมเพื่อสินค้าโภคภัณฑ์ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๘ ซึ่งใช้สำหรับคนต่างด้าวที่มีเงินเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เป็นต้น

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองเริ่มใช้ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๙๐ ได้แก่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๔๙๐ ดังนั้นการเข้าเมืองของคนต่างด้าวก่อนวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๐ ซึ่งเป็นวันที่กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองฉบับแรกมีผลบังคับใช้นั้น ใช้หลักจารีตประเพณีซึ่งมิได้กำหนดให้ต้องขออนุญาตเข้าเมืองไทย ดังนั้นการเข้าเมืองของคนต่างด้าวก่อนวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๔๙๐ จึงเป็นการเข้าเมืองโดยถูกต้องกฎหมาย แม้ไม่มีเอกสารแสดงการอนุญาตให้เข้าเมืองไทย แต่คนต่างด้าว

ที่เข้าเมืองตั้งแต่วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๐ หากไม่มีเอกสารแสดงการให้อนุญาตเข้าเมืองไทย
จะเป็นคนเข้าเมืองผิดกฎหมาย

การจำแนกสิทธิเข้าเมืองไทยภายใต้กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง กรณีทั่วไปคือ มาตรา
๑๒ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒

ในกรณีทั่วไป พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้
คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

๑. ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์
หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง
จากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศหรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณี
ที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ

๒. ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่เข้ามาในราชอาณาจักร

๓. เข้ามาเพื่อมิอาชีพเป็นกรรมกร หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกายโดยไม่ได้
อาศัยวิชาความรู้ หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วย
การทำงานของคนต่างด้าว

๔. วิกลจริตหรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๕. ยังมีได้ปลุกผีป้องกันไข้ทรพิษหรือฉีควัคซีนหรือปฏิบัติการอย่างอื่นตามวิชาการ
แพทย์เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติและไม่ยอมให้แพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกระทำการ
เช่นนั้น

๖. เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย
หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดลหุโทษหรือความผิดอันได้
กระทำโดยประมาทหรือความผิดที่ยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง

๗. มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิด
อันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือ
บุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ

๘. มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าจะเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิงหรือเด็ก การค้า
ยาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบ
เรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

๙. ไม่มีเงินติดตัวหรือไม่มีประกันตามที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๑๔

๑๐. รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๖

๑๑. ถูกรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลต่างประเทศเนรเทศ หรือถูกเพิกถอนสิทธิการอยู่อาศัย ในราชอาณาจักรหรือในต่างประเทศมาแล้ว หรือถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไป นอกราชอาณาจักร โดยรัฐบาลไทยเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้เว้นแต่รัฐมนตรีได้พิจารณายกเว้นให้เป็น กรณีพิเศษเฉพาะราย

โดยสรุป คุณสมบัติของคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้าเมืองในกรณีทั่วไปอยู่ภายใต้ เงื่อนไข ๕ ประการ คือ

๑. ต้องมีเอกสารพิสูจน์ตนที่ออกโดยรัฐเจ้าของตัวบุคคลของคนต่างด้าว
๒. ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐเจ้าของดินแดนให้เข้าเมือง ตามมาตรา ๑๒ (๑)
๓. ต้องไม่เป็นภาระทางเศรษฐกิจของรัฐเจ้าของดินแดน ตามมาตรา ๑๒ (๒) (๓) (๔) (๕)
๔. ต้องไม่เป็นภาระทางสาธารณสุขของรัฐเจ้าของดินแดน ตามมาตรา ๑๒ (๔) (๕)
๕. ต้องไม่เป็นภัยต่อรัฐและต่อสังคมรัฐเจ้าของดินแดน ตามมาตรา ๑๒ (๖) (๗) (๘) (๑๐) และ (๑๑) (เพิ่มพูน ชิดชอบ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๑)

ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ สามารถพิจารณาสาเหตุหลักของการ หลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ได้จากปัจจัยหลักและปัจจัยดิ่งที่สำคัญ ดังนี้

ปัจจัยหลัก ที่สำคัญได้แก่ สภาวะเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศต้นทาง ไม่เอื้ออำนวย การถูกกดขี่ข่มเหง และความต้องการไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม ทำให้ ประชากรบางส่วนของประเทศเหล่านั้นอพยพเข้าสู่ประเทศไทย เพื่อแสวงหาโอกาสและชีวิตที่ ดีกว่า

ปัจจัยดิ่ง ที่สำคัญได้แก่ ระดับความเจริญทางเศรษฐกิจและทิศทางการพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศไทยสูงกว่าประเทศต้นทาง อีกทั้งโครงสร้างประชากรของไทยที่เข้าสู่สังคม ผู้สูงอายุ (Aging Society) ทำให้กำลังแรงงานลดลง นำไปสู่ความต้องการแรงงานจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานระดับล่างที่มีลักษณะ 3D (Dirty, Difficult, Dangerous) ซึ่งคนไทยไม่ทำงาน ในลักษณะดังกล่าว ทำให้ต้องนำแรงงานต่างด้าวเข้ามาทดแทน ขณะเดียวกันไทยมีการดูแลและให้ สิทธิขั้นพื้นฐานบางเรื่องตามหลักสิทธิมนุษยชน รวมทั้งมีการผ่อนปรนความเข้มงวดในการเข้าเมืองเพื่อ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จึงจูงใจให้มีการย้ายถิ่น ของประชากรจากประเทศต้นทาง เข้ามาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่เอื้อต่อการลักลอบเข้าเมืองอยู่

เกินกำหนด นอกจากนี้ลักษณะของความสัมพันธ์ชุมชนชายแดนมีความเป็นญาติพี่น้อง เครือญาติ ทำให้มีการข้ามไปมาหาสู่เป็นปกติโดยไม่คำนึงว่าอาจเป็นการละเมิดกฎหมาย

นอกจากปัจจัยหลักและปัจจัยเชิงข้างต้นแล้ว ยังมีแรงกดดันต่อการแก้ปัญหาที่มีส่วนทำให้สภาพปัญหาขยายตัวมากขึ้น และเกิดข้อจำกัดในการบริหารจัดการ ที่สำคัญคือสภาพความเป็นชนกลุ่มน้อยที่ส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มต่อต้านรัฐบาลประเทศเพื่อนบ้าน กระแสสิทธิมนุษยชนสากล ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ บทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรระหว่างประเทศ ที่ติดตามตรวจสอบ การปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนของภาครัฐภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศ ด้านสิทธิมนุษยชนและด้านแรงงานที่ไทยเป็นภาคี นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดที่สำคัญซึ่งเกิดจากสภาพภูมิประเทศของประเทศไทยมีพรมแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน คือ พม่า ลาว กัมพูชา และมาเลเซีย เป็นระยะทางยาว ทำให้เกิดช่องทางธรรมชาติในการเดินทางเข้าออกจำนวนมาก ยากต่อการสกัดกั้น และป้องกันการลักลอบเข้ามาใหม่ ประกอบกับการลักลอบเข้าเมืองบางส่วน มีขบวนการนำพา และขบวนการค้ามนุษย์ที่มีเจ้าหน้าที่รัฐบาลบางส่วนให้การสนับสนุน และมีความเชื่อมโยงถึงขบวนการอาชญากรรมข้ามชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง ส่งผลให้การแก้ปัญหาลักลอบเข้าเมืองเป็นไปอย่างจำกัด ทำให้ขนาดของปัญหาเพิ่มมากขึ้น และมีแนวโน้มขยายตัวส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศเพิ่มมากขึ้นด้วย (ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ, สำนักยุทธศาสตร์ความมั่นคงภายในประเทศ, สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ, ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕)

สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ ได้ศึกษาประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง พบประเด็นปัญหาผลกระทบที่สำคัญดังนี้

ผลกระทบด้านบวก การที่ประเทศไทยจ้างแรงงานต่างด้าว ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศขยายตัวมากขึ้น สามารถทดแทนแรงงานไทยที่ขาดแคลนในบางประเภทกิจการ โดยเฉพาะงานประเภทสกปรก งานยากลำบาก และงานอันตราย ซึ่งคนไทยไม่นิยมทำ เช่น งานในภาคอุตสาหกรรมการประมงและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ซึ่งต้องใช้แรงงานในการผลิตอย่างเข้มข้น หากพิจารณาด้านผลดีต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจ จากข้อมูลของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (Thailand Development Research Institute : TDRI) เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๖ พบว่า การจ้างแรงงานต่างด้าวประมาณสี่แสนคน จะส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๐.๖๔

ผลกระทบด้านลบ

๑. ด้านสังคม ปัญหาใหญ่ที่สุด คือ ปัญหาสถานภาพตามกฎหมายและสิทธิขั้นพื้นฐาน เริ่มจากสภาพการเข้าเมืองที่ไม่ถูกต้อง และไม่สามารถกลับประเทศต้นทางได้ นำไปสู่ปัญหาสถานะบุคคลของทั้งตนเองและบุตรที่เกิดขึ้นภายหลัง การถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

โดยเฉพาะ การกดขี่ ข่มเหง ขูดรีด การตกเป็นเหยื่อของขบวนการค้ำมนุษย์ และการเข้าไม่ถึงสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่รัฐจัดให้ ผลกระทบด้านสังคมที่รองลงมาได้แก่ ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ โดยเฉพาะจากผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เป็นแรงงานต่างด้าวอยู่อาศัยกันอย่างแออัด นำมาซึ่งปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความไม่ไว้วางใจ ความขัดแย้งกับคนในพื้นที่ นอกจากนี้ ผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าซึ่งอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบริเวณชายแดน มีพฤติกรรมลักลอบออกนอกพื้นที่พักพิง การรับจ้างตัดไม้ทำลายป่า ทำลายสิ่งแวดล้อม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติที่เกิดจากผู้หลบหนีเข้าเมืองในหลายพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ท่องเที่ยว

๒. ด้านเศรษฐกิจ เกิดการพึ่งพาการใช้แรงงานต่างด้าวราคาถูก ส่งผลกระทบต่อการใช้งานแรงงานไทย และไม่ส่งเสริมให้มีการพัฒนาฝีมือ ทักษะการทำงาน รวมทั้งไม่พยายามพัฒนาหรือใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการผลิต กระทั่งต่อความเข้มแข็งและขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว นอกจากนี้การใช้แรงงานต่างด้าวโดยขาดการควบคุมดูแล และคุ้มครองอย่างเหมาะสม ยังอาจส่งผลให้ไทยถูกกีดกันทางการค้าจากการใช้แรงงานผิดกฎหมาย และการละเมิดสิทธิมนุษยชน

๓. ด้านสาธารณสุข ผู้หลบหนีเข้าเมืองเป็นภาระภาครัฐอย่างยิ่ง ในการรักษาพยาบาลตามหลักมนุษยธรรมตลอดพื้นที่ชายแดน ส่งผลกระทบต่อการรักษาพยาบาลคนไทยในพื้นที่ อีกทั้งยังตรวจพบว่าผู้หลบหนีเข้าเมืองบางส่วนเป็นพาหะนำโรคติดต่อเข้ามาในไทย การที่แรงงานอยู่อาศัยอย่างแออัดผิดสุขลักษณะนำมาซึ่งปัญหาสุขอนามัย และการคุมกำเนิด

๔. ด้านการศึกษา จากนโยบายของรัฐเปิดโอกาสให้บุคคลที่ไม่มีสถานะทางทะเบียน หรือไม่มีสัญชาติไทย สามารถเข้ารับการศึกษาด้านอาชีวศึกษาภาคบังคับ โดยงบประมาณอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายรายหัวในอัตราเดียวกับที่จัดสรรให้กับเด็กไทย (มติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘) กระทรวงศึกษาธิการได้ทำการสำรวจ ระหว่าง พ.ศ.๒๕๔๕ – ๒๕๕๑ พบว่า เด็กที่ไม่มีสัญชาติไทยในสถานศึกษา มีประมาณหกหมื่นคน

๕. ด้านการเมือง เกิดปัญหาการเรียกร้องขอมีสถานะและสิทธิภายใต้การสนับสนุนขององค์กรพัฒนาเอกชน นักวิชาการ และองค์กรด้านสิทธิมนุษยชน สร้างความกดดันต่อภาครัฐ ในปัญหาภาพลักษณ์ทางลบด้านสิทธิมนุษยชนของไทยในประชาคมโลก เนื่องจากมีกลุ่มคนแสวงประโยชน์จากผู้หลบหนีเข้าเมือง โดยเฉพาะขบวนการนำพา ขบวนการค้ำมนุษย์ นายจ้าง และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ลวงละเมิดแรงงาน นอกจากนี้การจำกัดสิทธิในการเดินทางเนื่องจากมีสถานะเป็นผู้หลบหนีเข้าเมือง เป็นประเด็นที่องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนหยิบยกขึ้นโจมตีไทยในประชาคมระหว่างประเทศ

๖. ด้านความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ผู้หลบหนีเข้าเมืองที่พักพิงอยู่ในประเทศไทยบางส่วนเป็นกลุ่มต่อต้านหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลของประเทศเพื่อนบ้าน ได้ใช้ประเทศไทยเป็นฐานในการเคลื่อนไหวก้าวหน้าทางการเมืองเข้าไปปฏิบัติการในประเทศเพื่อนบ้าน การสู้รบระหว่างชนกลุ่มน้อยกับกองกำลังของประเทศเพื่อนบ้านที่เกิดขึ้นเป็นระยะก่อให้เกิดปัญหาการลักลอบอิทธิพลและความไม่ปลอดภัยบริเวณชายแดน ทำให้มีผู้หนีภัยจากการสู้รบอพยพเข้ามาในไทยจำนวนมากเป็นภาระที่ไทยต้องดูแลควบคุมและส่งกลับ

การประชุมสภาความมั่นคงแห่งชาติเมื่อ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีพลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นทำหน้าที่ประธานได้พิจารณาสถานการณ์และแนวโน้มความรุนแรงของปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง และมอบหมายให้สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติพิจารณาจัดทำยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ เพื่อเป็นกรอบในการแก้ปัญหา โดยยุทธศาสตร์ที่จัดทำขึ้นจะกำหนดกรอบทิศทาง และมาตรการแก้ไขที่ชัดเจนครอบคลุมทั้งการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มที่ตกค้างอยู่ในประเทศไทยและการป้องกันการอพยพเข้ามาใหม่ รวมทั้งมีแนวทางการบริหารจัดการที่เหมาะสมในระดับชาติและระดับท้องถิ่น เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาทั้งระบบอย่างมีเอกภาพและมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวความคิดในการกำหนดยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ได้พิจารณากำหนดทิศทาง มาตรการที่ชัดเจนในการป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทุกกลุ่มของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับสถานการณ์ในห้วงเวลา โดยคำนึงถึงผลประโยชน์แห่งชาติ ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรของประเทศ ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ผลกระทบด้านความมั่นคงต่าง ๆ รวมทั้งการดูแลสิทธิมนุษยชน กำหนดกรอบความคิดยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบดังนี้

๑. คำนึงถึงผลประโยชน์แห่งชาติภายใต้ความสมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง และสิทธิมนุษยชน

๒. บูรณาการทุกภาคส่วนร่วมแก้ปัญหา

๓. การกระจายอำนาจการบริหารจัดการลงสู่ระดับพื้นที่อย่างเหมาะสม

๔. ดำเนินการทั้งมาตรการเชิงรุกและเชิงรับ

๕. ป้องกันการอพยพเข้ามาใหม่อย่างเป็นระบบ

๖. จัดระบบฐานข้อมูลเพื่อสนับสนุนการแก้ปัญหา

ผู้หลบหนีเข้าเมืองแบ่งเป็น ๒ กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มที่อยู่ในประเทศไทยและกลุ่มที่จะลักลอบเข้ามาใหม่

๑. กลุ่มที่อยู่ในประเทศไทย จำแนกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่

๑.๑ กลุ่มที่อาศัยอยู่มานานและมีปัญหาในการส่งกลับ ส่วนหนึ่งมีความกลมกลืนกับสังคมไทยและส่วนหนึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเทศไทยในอดีต ได้แก่ ชนกลุ่มน้อย กลุ่มชาติพันธุ์จำนวน ๑๕ กลุ่ม รวมถึงกลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับ ๑๕ กลุ่มแต่ตรวจสอบและมีปัญหาสถานะซึ่งยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล กำหนดให้สำรวจบุคคลเป้าหมายเฉพาะที่อพยพเข้ามาจนถึง ๑๘ มกราคม ๒๕๖๘ เพื่อจัดทำทะเบียนประวัติ แยกประเภทตามยุทธศาสตร์และนำเข้าสู่กระบวนการแก้ปัญหา

๑.๒ กลุ่มที่มีความจำเป็นต่อเศรษฐกิจ ได้แก่ กลุ่มแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา)

๑.๓ กลุ่มที่มีปัญหาความมั่นคงเฉพาะ เช่น ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่า ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวโรฮิงยา และผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวเกาหลีเหนือ

๑.๔ ผู้หลบหนีเข้าเมืองอื่น ๆ ได้แก่ ผู้ที่เข้าเมืองถูกต้องแต่อยู่เกินกำหนด หรือไม่ยอมกลับออกไป รวมทั้งกลุ่มที่เดินทางเข้ามาโดยปลอมแปลงเอกสารเดินทาง หรือใช้หนังสือเดินทางปลอม

๒. กลุ่มที่จะลักลอบเข้ามาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชากรจากประเทศเพื่อนบ้านและประเทศใกล้เคียง รวมทั้งผู้ที่ลักลอบเข้ามาเพื่อต้องการไปประเทศที่สาม และผู้ที่ต้องการเข้ามาเพื่อประกอบธุรกิจผิดกฎหมายในประเทศไทย

กลไกบริหารจัดการ กำหนดให้มีองค์กรบริหารจัดการที่ชัดเจนทั้งระดับชาติและระดับพื้นที่ สามารถขับเคลื่อนและบูรณาการแก้ปัญหาอย่างรวดเร็ว มีเอกภาพ ดังนี้

๑. กลไกระดับชาติ คือ คณะกรรมการอำนวยการบริหารยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และมีสำนักงานเลขานุการคณะกรรมการอำนวยการบริหารยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ มีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นผู้อำนวยการสำนัก

๒. กลไกระดับนโยบายและยุทธศาสตร์ ในรูปของคณะกรรมการบริหาร ๕ คณะ ได้แก่ ๑) คณะกรรมการบริหารการแก้ปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล มีปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธาน อธิบดีกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ๒) คณะกรรมการบริหารฐานข้อมูลผู้หลบหนีเข้าเมือง มีปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน อธิบดีกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ๓) คณะกรรมการบริหารแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง มีปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน อธิบดีกรมการจัดหางานเป็นเลขานุการ ๔) คณะกรรมการบริหารการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเฉพาะ มีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นประธาน รองเลขาธิการสภาความ

มั่นคงแห่งชาติเป็นเลขานุการ ๕) คณะกรรมการบริหารฐานข้อมูลคนเข้าเมือง มีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นประธาน ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเป็นเลขานุการ

๓. กลไกระดับปฏิบัติ ได้แก่ ศูนย์ประสานงานแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองระดับภาค มีกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรรับผิดชอบ ศูนย์สารสนเทศผู้หลบหนีเข้าเมือง มีกระทรวงมหาดไทยรับผิดชอบ ศูนย์สารสนเทศแรงงานต่างด้าวมีกระทรวงแรงงานรับผิดชอบ ศูนย์สารสนเทศข้อมูลสุขภาพแรงงานต่างด้าวมีกระทรวงสาธารณสุขรับผิดชอบ และศูนย์สารสนเทศคนเข้าเมืองมีสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองรับผิดชอบ

๔. กลไกการประสานการปฏิบัติและรายงานผล มีกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรรับผิดชอบ โดยมีการรายงานผลทุก ๖ เดือน

ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่ในประเทศไทย ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย ๔ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย ๑ ชนกลุ่มน้อยและกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่เป็นเวลานาน และกลับประเทศต้นทางไม่ได้ ประกอบด้วย ๓ กลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ ๑ การกำหนดสถานะกลุ่มเป้าหมายที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานาน และมีชื่ออยู่ในระบบทะเบียนราษฎร ให้มีการเร่งรัดตรวจสอบกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการสำรวจ จัดทำทะเบียนประวัติและบัตรประจำตัวจากทางราชการ ภายใต้ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล (มติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘, ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒) และคัดกรองบุคคลเพื่อดำเนินการดังนี้

๑. กลุ่มเป้าหมายที่อพยพเข้ามาจนถึงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๓๘ ให้เร่งรัดพิจารณา กำหนดสถานะภายใต้หลักเกณฑ์การกำหนดสถานะ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นชอบ เมื่อ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๑

๒. กลุ่มที่อพยพเข้ามาตั้งแต่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๘ จนถึง ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ หากมีหลักฐานและผ่านกระบวนการตรวจสอบชัดเจนว่าไม่สามารถกลับประเทศต้นทางได้ และอาศัยอยู่ในประเทศไทยติดต่อกัน ๑๐ ปี นับจากวันที่ได้รับการจัดทำทะเบียนประวัติและบัตรประจำตัว ให้กำหนดสถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย และบุตรที่เกิดในประเทศไทยสามารถยื่นคำขอมีสัญชาติไทยตามที่กฎหมายกำหนด

๓. กลุ่มที่เข้ามาหลัง ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ ให้ถือว่ามิสถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายที่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ทั้งนี้ให้มีการประสานประเทศต้นทางอย่างต่อเนื่องเพื่อรับกลับ

กลยุทธ์ที่ ๒ การกำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานของกลุ่มเป้าหมายที่อาศัยอยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณากำหนดสถานะของทางราชการ

๑. สิทธิด้านการศึกษา ให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ รวมทั้งพิจารณาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยเข้ามีส่วนร่วม

๒. สิทธิด้านสาธารณสุข พิจารณากำหนดระบบประกันสุขภาพที่เหมาะสม โดยกลุ่มเป้าหมายมีส่วนร่วมรับผิดชอบ

๓. สิทธิด้านการประกอบอาชีพ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.๒๕๕๑

๔. สิทธิในการเดินทาง พิจารณากำหนดพื้นที่ควบคุมเป็นระดับจังหวัด การกำหนดพื้นที่และการเดินทางออกนอกพื้นที่ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทย

๕. สิทธิอื่น ๆ อาทิ สิทธิในการครอบครองสังหาริมทรัพย์ ให้เป็นไปตามกฎหมาย กลยุทธ์ที่ ๓ การทบทวน ปรับปรุง พัฒนา กำหนดกฎหมาย กฎระเบียบ และ หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดสถานะและสิทธิ

๑. ทบทวน ปรับปรุง และพัฒนากฎหมายที่มีอยู่เพื่อขจัดปัญหาอุปสรรค หรือ การขัดกันของกฎระเบียบและหลักเกณฑ์

๒. ทบทวน ปรับปรุง กฎระเบียบและหลักเกณฑ์กระบวนการ ในการพิสูจน์ ตัวบุคคล การจัดทำทะเบียนประวัติ การออกบัตรแสดงตน และการบันทึกข้อมูลในระบบทะเบียนราษฎร และชักจูงความเข้าใจเป็นระยะ อย่างต่อเนื่อง เพื่อความชัดเจนและลดการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่

๓. พิจารณาปรับปรุงหรือทบทวนหลักเกณฑ์ในการพิจารณากำหนดสถานะ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

กลุ่มเป้าหมาย ๒ แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ (พม่า ลาว และ กัมพูชา) ประกอบด้วย ๔ กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ การปรับนโยบายด้านแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ (พม่า ลาว และกัมพูชา)

๑. นโยบายการจ้างแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ควรเป็นมาตรการระยะสั้น เฉพาะกิจการที่จำเป็นทางเศรษฐกิจ ซึ่งไม่กระทบต่อการจ้างแรงงานไทยและสอดคล้องกับการ

สร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการรักษาความมั่นคงของชาติ รวมทั้งการดูแลสิทธิมนุษยชนให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานสากล

๒. นโยบายการจ้างแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ควรดำเนินการควบคู่ไปกับการปรับโครงสร้างการผลิตที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรและการผลิตแรงงานที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศเพื่อยกระดับฐานการผลิตให้เกิดผลผลิตสูงขึ้นลดการพึ่งพิงฐานการผลิตในอุตสาหกรรมที่มีลักษณะงานสกปรก งานหนัก งานอันตรายที่ใช้แรงงานไร้ฝีมืออย่างเข้มข้น

๓. ส่งเสริมการพัฒนาทักษะแรงงานการฝึกอบรมคน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแรงงานไทยควบคู่กับการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ทดแทนแรงงานต่างด้าวเพื่อลดการพึ่งพาแรงงานต่างด้าวในระยะยาวโดยผู้ประกอบการมีส่วนร่วม

๔. ให้มีการศึกษาวิจัยทางวิชาการเกี่ยวกับความต้องการแรงงานต่างด้าวที่ชัดเจน เพื่อนำไปสู่การกำหนดทิศทางการกำหนดนโยบายการจ้างแรงงานต่างด้าวในภาคเศรษฐกิจอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร และโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว

กลยุทธ์ที่ ๒ การจัดระเบียบแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ เพื่อการจ้างงานอย่างถูกกฎหมาย

๑. การจัดระเบียบแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ๓ สัญชาติ ให้ครอบคลุมเฉพาะบุคคลที่เป็นแรงงานต่างด้าว และบุตรของแรงงานต่างด้าว ที่อายุไม่เกิน ๑๕ ปี ซึ่งได้รับการจดทะเบียนล่าสุดตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ภายใต้หลักเกณฑ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๒. เพิ่มประสิทธิภาพการพิสูจน์สัญชาติแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองทั้ง ๓ สัญชาติ เพื่อปรับสถานภาพให้เป็นแรงงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้แล้วเสร็จในเวลาตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยปรับปรุงกระบวนการพิสูจน์สัญชาติให้เกิดความรวดเร็ว และมีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม รวมทั้งพิจารณาสนับสนุนให้มีการเพิ่มจุดพิสูจน์สัญชาติในไทยให้มากขึ้น

๓.หารือกับประเทศต้นทางเพื่อทบทวนบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจ้างงานระหว่างรัฐบาล ไทย – พม่า ไทย – ลาว และไทย – กัมพูชา รวมถึงข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกับการพิสูจน์สัญชาติและการนำเข้าแรงงานเพื่อขจัดปัญหาอุปสรรคในการนำแรงงานเข้าสู่ระบบการจ้างที่ถูกต้องและการนำเข้าแรงงานตามบันทึกความเข้าใจ รวมทั้งเร่งรัดความร่วมมือในการจัดระบบแรงงานมาเข้ากลับเย็น และแรงงานตามฤดูกาลให้เป็นไปตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.๒๕๕๑

๔. หรือกับประเทศต้นทางในการพิจารณาขยายเวลาการอนุญาตทำงาน ให้แรงงานต่างด้าวที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติและแรงงานที่นำเข้าอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ สภาพเศรษฐกิจของประเทศ และไม่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคง เช่น อาจพิจารณาขยายเวลา อนุญาตทำงานให้แรงงานต่างด้าวที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติเป็น ๓ ปี ต่ออายุได้ ๒ ครั้ง ครั้งละ ๑ ปี แต่ทั้งนี้แรงงานต่างด้าวจะต้องกลับประเทศต้นทางอย่างน้อย ๑ เดือน จึงจะสามารถกลับมาทำงาน ได้ เพื่อป้องกันการตั้งรกรากในประเทศไทย

๕. พิจารณาให้มีการแลกเปลี่ยนแรงงานประเภทเดียวกันในสาขาที่มีความ ขาดแคลนอย่างแท้จริง ได้แก่ สาขาก่อสร้าง และสาขาประมง เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้าย เข้าทำงานในแหล่งหรือบริษัทอื่นในสาขาเดียวกันที่มีความต้องการแรงงานได้อย่างเป็นระบบ โดยมี มาตรการควบคุมที่รัดกุมตามระเบียบที่กำหนด

๖. ควบคุมให้นายจ้างต้องทำสัญญาจ้างแรงงานต่างด้าว ซึ่งกำหนดระยะเวลา การจ้างงาน อัตราค่าจ้าง และการให้สวัสดิการแก่แรงงานต่างด้าวอย่างชัดเจน และให้นายจ้าง รับผิดชอบจัดหาที่อยู่อาศัยให้กับแรงงานต่างด้าวและแจ้งเจ้าหน้าที่ให้รับทราบตามกฎหมาย เพื่อการตรวจสอบและการคุ้มครอง

๗. พิจารณากำหนดแนวทางปฏิบัติในการจัดหาแรงงาน เพื่อป้องกันปัญหาการ ละเมิดสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ การควบคุมและจัดระเบียบแรงงานประมงที่สอดคล้องกับ ลักษณะของงานเป็นการเฉพาะ โดยให้ผู้ประกอบการร่วมรับผิดชอบ

๘. แรงงานต่างด้าวที่ไม่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติครั้งแรก เนื่องจากกรอกข้อมูล ไม่ถูกต้องให้เจรจากับประเทศต้นทางดำเนินการพิสูจน์สัญชาติอีกครั้ง ระหว่างนั้นแรงงานต่างด้าว รวมทั้งกลุ่มที่อยู่ระหว่างกระบวนการพิสูจน์สัญชาติ ให้ถือว่ามิสถานะผู้หลบหนีเข้าเมืองที่ได้รับการ ผ่อนผันให้อยู่ชั่วคราวเพื่อทำงานได้จนถึงระยะเวลาที่กำหนด ส่วนกลุ่มที่ไม่ผ่านการพิสูจน์ สัญชาติ ให้ดำเนินการส่งกลับตามกฎหมาย

๙. แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองจดทะเบียนที่ไม่ยื่นขอพิสูจน์สัญชาติ หรือ ไม่ไปพิสูจน์สัญชาติ ให้ดำเนินการผลักดันและส่งกลับตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยไม่ใช้ ความรุนแรง มีระบบการส่งกลับที่ชัดเจนและโปร่งใส บนพื้นฐานความปลอดภัย และคำนึงถึง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิมนุษยชนของแรงงาน

กลยุทธ์ที่ ๓ การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง
๓ สัญชาติ ในระบบผ่อนผัน

๑. สิทธิด้านการศึกษา ให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ รวมทั้งให้พิจารณาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยเข้ามีส่วนร่วม

๒. สิทธิด้านการสาธารณสุข ให้เป็นไปตามระบบประกันสุขภาพ ทั้งนี้อาจกำหนดให้แรงงานซื้อบัตรประกันสุขภาพให้แก่บุตร ตามเงื่อนไขที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

๓. สิทธิในการเดินทาง พิจารณากำหนดพื้นที่ควบคุมเป็นระดับจังหวัด การกำหนดพื้นที่และการเดินทางออกนอกพื้นที่ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทย

๔. สิทธิอื่น ๆ อาทิ สิทธิในการครอบครองสังหาริมทรัพย์ให้เป็นไปตามกฎหมาย

๕. กรณีพิสูจน์ได้ว่าแรงงานต่างด้าวเป็นผู้เสียหายจากการกระทำผิดฐานค้ามนุษย์ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑

กลยุทธ์ที่ ๔ การใช้กระบวนการชุมชนและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสนับสนุนการแก้ปัญหา

๑. ส่งเสริมให้แรงงานต่างด้าวร่วมมือกับชุมชนไทยในการจัดระเบียบและดูแลชุมชนร่วมกันเพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของชุมชนการดูแลทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และการรักษาความมั่นคง

๒. เสริมสร้างจิตสำนึก ทักษะที่ดี และความรับผิดชอบของแรงงานต่างด้าวต่อชุมชน สังคมไทยและประเทศไทยเพื่อมิให้เกิดผลกระทบในเชิงสังคมจิตวิทยา และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุข

๓. ประชาสัมพันธ์ สร้างความรู้ความเข้าใจต่อสาธารณชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อชุมชน นายจ้าง และผู้ประกอบการในพื้นที่ ให้ตระหนักถึงภัยและผลกระทบที่เกิดจากปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองและการจ้างแรงงานผิดกฎหมาย เพื่อสร้างจิตสำนึกสาธารณะในการสอดส่องเฝ้าระวังและรับผิดชอบแก้ปัญหาาร่วมกับภาครัฐ

๔. นายจ้างผู้ประกอบการแรงงานที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่กำหนดในการจ้างแรงงานต่างด้าว รวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐที่ทุจริตประพฤติมิชอบให้ได้รับโทษอย่างเฉียบขาดจริงจัง

กลุ่มเป้าหมาย ๓ กลุ่มที่มีนโยบายเฉพาะอาทิผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่า ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวโรฮิงยา ชาวเกาหลีเหนือ ประกอบด้วย ๒ กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ การควบคุมทั่วไป

๑. ผ่อนปรนสถานภาพบุคคลเหล่านี้ให้เป็นผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ชั่วคราวตามหลักมนุษยธรรม เพื่อรอการเดินทางกลับหรือไปประเทศที่สาม แล้วแต่กรณี

๒. ปรับปรุงฐานข้อมูลผู้หลบหนีเข้าเมืองทุกกลุ่มที่มีนโยบายดูแลเป็นการเฉพาะให้มีความถูกต้อง เป็นปัจจุบัน และสามารถเชื่อมโยงกับระบบฐานข้อมูลอื่น ๆ

๓. กำหนดมาตรการลงโทษต่อผู้ที่เคลื่อนไหวก่อสร้างผลกระทบต่อประเทศไทย และความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน รวมถึงส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของไทยต่อประชาคมโลก

๔. ให้สิทธิขั้นพื้นฐานด้านการรักษาพยาบาลและการศึกษาตามหลักมนุษยธรรม

๕. สร้างความเข้าใจกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนเกี่ยวกับผลกระทบที่ไทยได้รับ และนโยบายของไทยไม่มีการเพิ่มพื้นที่รองรับผู้หนีภัยจากการสู้รบและผู้หลบหนีเข้าเมืองอื่น ๆ

๖. พิจารณาเจรจากับประเทศต้นทางและประเทศทางผ่านในระดับทวิภาคี และพหุภาคีเพื่อป้องกันและสกัดกั้นการเดินทางเข้าสู่ประเทศไทย

๗. เสร็จจากบองค์การพัฒนาเอกชนต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อร่วมมือในการฝึกอาชีพรองรับการเดินทางกลับประเทศ การส่งไปประเทศที่สามและส่งกลับอย่างปลอดภัย

กลยุทธ์ที่ ๒ การควบคุมเป็นการเฉพาะ

๑. มาตรการต่อผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่า

๑.๑ ใช้กลไกประชาคมอาเซียนและองค์กรระหว่างประเทศผลักดันให้มีการจัดตั้งศูนย์พักพิงชั่วคราวในเขตพม่า และเจรจากับพม่าให้รับผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับประเทศ โดยมีหลักประกันความปลอดภัย ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการไม่ผลักดัน (Non-Refoulement) ให้การดูแลด้านมนุษยธรรม และการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามหลักสากล

๑.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนการเดินทางกลับถิ่นฐานเดิมหรือการไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สามโดยสมัครใจโดยประสานองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือดำเนินการ

๑.๓ ส่งเสริมการฝึกทักษะวิชาชีพเพื่อรองรับการทำงานเมื่อเดินทางกลับถิ่นฐานหรือไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สามและพิจารณาอนุญาตให้ทำงานได้ในพื้นที่พักพิงตามที่กำหนด

๑.๔ อนุญาตให้จัดการศึกษาได้ในพื้นที่พักพิงตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ภายใต้การควบคุมดูแลของทางการ

๒. มาตรการต่อผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวโรฮิงยาและชาวเกาหลีเหนือ

๒.๑ เพิ่มความเข้มข้นในการสกัดกั้นและป้องกันการหลบหนีเข้าเมืองเป็นพิเศษ

๒.๒ ให้มีระบบการตรวจสอบและติดตามการเคลื่อนไหวก่อสร้างที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงและปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างใกล้ชิด

๒.๓ ประสานทำความเข้าใจกับประเทศที่เกี่ยวข้อง และองค์กรระหว่างประเทศ
เกี่ยวกับการดำเนินการของฝ่ายไทย เพื่อไม่ให้เกิดภาพลักษณ์ทางลบต่อประเด็นปัญหาสิทธิ
มนุษยชน

กลุ่มเป้าหมาย ๔ กลุ่มผู้หลบหนีเข้าเมืองอื่น ๆ นอกเหนือจากกลุ่มเป้าหมาย
ตามยุทธศาสตร์ที่ ๑ (กลุ่มเป้าหมาย ๑-๓) ประกอบด้วย ๓ มาตรการ

๑. ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองต่อผู้หลบหนีเข้าเมือง ผู้ให้ที่พักพิง
และขบวนการนำพา รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตอย่างเด็ดขาด จริงจัง

๒. พัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพระบบสารสนเทศการตรวจคนเข้าเมืองให้
ทันสมัย และเชื่อมโยงข้อมูลสารสนเทศระหว่างส่วนราชการไทยที่เกี่ยวข้อง ทั้งภายในและ
ภายนอกประเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการตรวจสอบติดตามบุคคลต่างด้าวที่เดินทางเข้าออก
และพำนักในประเทศไทย

๓. ติดตามและเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด สำหรับบุคคลจากประเทศที่สามที่ขอรับ
การตรวจลงตราเพื่อเข้าประเทศไทย โดยเฉพาะจากประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศรอบบ้าน และ
ประเทศในกลุ่มแอฟริกา ซึ่งอาจขอรับการตรวจลงตราผิดประเภทหรืออาจอยู่ต่อในประเทศไทย
อย่างผิดกฎหมาย เคยมีฐานข้อมูลการเข้าเมืองอย่างถูกต้องแต่ลักลอบอยู่ต่อ และมีพฤติกรรมที่เป็นภัย
ต่อความสงบเรียบร้อยของประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ยุทธศาสตร์การป้องกันการลักลอบหลบหนีเข้ามาใหม่
ประกอบด้วย ๓ มาตรการ

มาตรการที่ ๑ เพิ่มความเข้มงวดในการป้องกันและสกัดกั้นการลักลอบเข้าเมืองอย่าง
จริงจังและต่อเนื่อง พัฒนาระบบสารสนเทศการตรวจคนเข้าเมืองให้ทันสมัย เชื่อมโยงทุกด่าน
และสามารถติดตามตรวจสอบตัวบุคคลและการเดินทางได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการที่ ๒ บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังกับผู้หลบหนีเข้าเมืองที่ลักลอบเข้ามาใหม่
นายจ้างผู้ประกอบการ ผู้ให้ที่พักพิง รวมทั้งขบวนการนำพา ขบวนการค้ามนุษย์ และเจ้าหน้าที่
ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

มาตรการที่ ๓ พิจารณาทบทวนและปรับปรุงกฎหมายให้มีบทลงโทษที่ชัดเจน
ทันสมัย เพื่อเป็นการป้องกันและป้องปรามการกระทำผิด และลดการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่

มาตรการที่ ๔ เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อทุกภาคส่วน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งต่อเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้อง

มาตรการที่ ๕ จัดทำแนวทางในการจัดเก็บข้อมูลประวัติบุคคล พร้อมลายพิมพ์นิ้วมือ
และรูปถ่าย ของผู้หลบหนีเข้าเมือง เพื่อตรวจสอบการกลับเข้ามาใหม่และดำเนินการตามกฎหมาย

โดยให้สามารถแลกเปลี่ยนเชื่อมโยงฐานข้อมูลระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งนี้รวมถึงการปรับปรุงข้อมูลให้เป็นปัจจุบันตามห้วงเวลา

มาตรการที่ ๖ พัฒนาระบบการเข้าออกบริเวณชายแดนโดยเฉพาะการใช้บัตรผ่านแดนเอกสารผ่านแดนอื่น ๆ เพื่อให้สามารถติดตามตรวจสอบตัวบุคคลและตรวจสอบการเดินทางกลับอย่างชัดเจน

มาตรการที่ ๗ ส่งเสริมและสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนและภาคประชาสังคมในพื้นที่ชายแดนและชายฝั่งทะเลในการร่วมมือกับภาครัฐ เพื่อป้องกันและสกัดกั้นการลักลอบเข้าเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ประกอบด้วย ๕ มาตรการ ได้แก่

มาตรการที่ ๑ ประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการใช้กลไกระดับภูมิภาค ทั้งพหุภาคีและทวิภาคีที่มีอยู่ เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

มาตรการที่ ๒ ส่งเสริมความสัมพันธ์ ความร่วมมือด้านการข่าว และการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นในการป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

มาตรการที่ ๓ ส่งเสริมความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศเพื่อนบ้านอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ประชากรของประเทศเพื่อนบ้านดำรงชีวิตอยู่ในถิ่นกำเนิด โดยไม่จำเป็นต้องอพยพเข้ามาในประเทศไทย

มาตรการที่ ๔ ร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชากรและสภาพแวดล้อมในประเทศต้นทางอย่างเหมาะสม เพื่อแก้ไขปัญหาแรงงานย้ายถิ่น และป้องกันการโยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่ปกติเข้ามาในประเทศไทย

มาตรการที่ ๕ ชี้แจงและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจนแก่ประเทศเพื่อนบ้าน ประชาคมอาเซียน ประชาคมระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชนทั้งในและต่างประเทศ เกี่ยวกับปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากผู้หลบหนีเข้าเมือง รวมถึงการดำเนินการของประเทศไทย เพื่อมิให้ส่งผลกระทบในเชิงลบต่อภาพลักษณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ ดำเนินการในระยะเร่งด่วนและระยะต่อไป ดังนี้

ระยะเร่งด่วน

๑. ให้จัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติภายใต้สภาความมั่นคงแห่งชาติ เรียกว่า “คณะกรรมการอำนวยการบริหารยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ” เรียกชื่อย่อว่า กอ.ปร. มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และมีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นเลขานุการ

ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย มาตรการ แนวทาง และอำนาจการ กำกับดูแลการดำเนินการ ตามยุทธศาสตร์ รวมทั้งรายงานผลการดำเนินงานต่อสภาความมั่นคงแห่งชาติและคณะรัฐมนตรี

๒. ให้จัดตั้งสำนักงานเลขานุการคณะกรรมการอำนาจการบริหารยุทธศาสตร์ แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ เรียกชื่อย่อว่า สอ.ปร. มีเลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นผู้อำนวยการสำนักงาน และมีผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องร่วมปฏิบัติงาน ทำหน้าที่ช่วยเหลือและสนับสนุนการปฏิบัติงานของ กอ.ปร.

๓. ให้จัดตั้งคณะกรรมการสนับสนุนและช่วยเหลือการปฏิบัติงานของ กอ.ปร. และประสานการปฏิบัติกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวม ๕ คณะ คือ

๓.๑ คณะกรรมการบริหารการแก้ปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล มีปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธาน อธิบดีกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ทำหน้าที่เสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ มาตรการการแก้ปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคลต่อ กอ.ปร. รวมทั้งพิจารณากลับกรองแผนงานงบประมาณ ตลอดจนอำนาจการให้มีการปฏิบัติตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ ของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

๓.๒ คณะกรรมการบริหารฐานข้อมูลผู้หลบหนีเข้าเมือง มีปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธาน อธิบดีกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ทำหน้าที่พิจารณา เสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแนวทางการบริหารจัดการในการจัดทำระบบฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งอำนาจการ กำกับดูแล การเชื่อมโยงข้อมูลจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับศูนย์สารสนเทศผู้หลบหนีเข้าเมือง ศูนย์สารสนเทศแรงงานต่างด้าว ศูนย์สารสนเทศข้อมูลสุขภาพแรงงานต่างด้าว และศูนย์ประสานงานแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองระดับกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค

๓.๓ คณะกรรมการบริหารแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง มีปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน อธิบดีกรมการจัดหางานเป็นเลขานุการ ทำหน้าที่พิจารณาเสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์แนวทาง และมาตรการในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองต่อ กอ.ปร. รวมทั้งประสานงานกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อขับเคลื่อนการแก้ปัญหา ภายใต้ยุทธศาสตร์ที่กำหนด

๓.๔ คณะกรรมการบริหารการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเฉพาะ มีเลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นประธาน รองเลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นรองประธาน และบุคคลที่เลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติมอบหมายเป็นเลขานุการ ทำหน้าที่เสนอแนะนโยบาย ยุทธศาสตร์ มาตรการการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเฉพาะต่อ กอ.ปร. รวมทั้ง พิจารณากลับกรองแผนงาน งบประมาณ ตลอดจนอำนาจการ และประสานงานกับส่วนราชการและภาคส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๓.๕ คณะกรรมการบริหารฐานข้อมูลคนเข้าเมืองมีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นประธาน ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเป็นเลขานุการ ทำหน้าที่พิจารณา เสนอแนะ นโยบาย ยุทธศาสตร์ และแนวทางการบริหารจัดการในการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนเข้าเมือง ให้เป็นปัจจุบัน พร้อมทั้งอำนวยความสะดวก กำกับดูแล การเชื่อมโยงข้อมูลจากส่วนราชการ ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์สารสนเทศผู้หลบหนีเข้าเมือง ศูนย์สารสนเทศแรงงานต่างด้าว ศูนย์สารสนเทศ ข้อมูลสุขภาพแรงงานต่างด้าว และศูนย์ประสานงานแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองระดับ กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค

๔. กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) เป็นหน่วยงานหลักในการประสานการปฏิบัติ การติดตาม และรวบรวมผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ รายงานต่อ กอ.ปร. ทุก ๖ เดือนโดยให้จัดตั้งและบริหารจัดการศูนย์ประสานงานแก้ปัญหาผู้หลบหนี เข้าเมืองระดับกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๑-๔ (กอ.รมน.ภาค ๑-๔) ให้ประสาน การปฏิบัติกับศูนย์สารสนเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด

๕. กระทรวงแรงงานจัดตั้งศูนย์สารสนเทศแรงงานต่างด้าวและประสานการ ปฏิบัติกับศูนย์สารสนเทศอื่น ๆ ของกระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานตรวจ คนเข้าเมือง และ กอ.รมน. เพื่อสนับสนุนและดำเนินการอย่างประสานสอดคล้อง

๖. กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งศูนย์สารสนเทศผู้หลบหนีเข้าเมือง ภายใต้ความ รับผิดชอบของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ทำหน้าที่ประมวล รวบรวมข้อมูลผู้ หลบหนีเข้าเมืองโดยประสานหน่วยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อขอรับและจัดเก็บในระบบฐานข้อมูล เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงแลกเปลี่ยนข้อมูลและใช้ประโยชน์ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๗. สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองจัดตั้งศูนย์สารสนเทศคนเข้าเมือง ทำหน้าที่ รวบรวมข้อมูลคนเข้าเมืองอย่างเป็นระบบและเชื่อมโยงเพื่อการตรวจสอบและประสานข้อมูลกับ หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ

๘. กระทรวงสาธารณสุขพัฒนาและปรับปรุงศูนย์สารสนเทศข้อมูลสุขภาพ แรงงานต่างด้าว เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูล สนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อย่างมีประสิทธิภาพ

๙. หน่วยงานหลักและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมรับผิดชอบ บูรณาการและจัดทำ แผนปฏิบัติการรองรับการดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์ โดยกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัด ความสำเร็จที่สามารถประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม

ระยะต่อไป

๑. สมช. พิจารณาแก้ไขปรับปรุงยุทธศาสตร์ทุก ๒ ปี เพื่อให้ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์และให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมพิจารณาประสานการดำเนินการกำหนดนโยบายรองรับการโยกย้ายถิ่นฐานและการเคลื่อนย้ายประชากรทั้งแบบปกติและแบบไม่ปกติภายในประเทศและในภูมิภาค ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นหลังจากการเป็นประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์ใน พ.ศ.๒๕๕๘

๒. หลักเกณฑ์การกำหนดสถานะภายใต้ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคลประเภทที่อพยพเข้ามาและอาศัยอยู่มานาน ใช้เฉพาะกลุ่มเป้าหมาย ๑๘ กลุ่ม ดังนี้

๒.๑ กลุ่มที่คณะรัฐมนตรีรับรองสถานะให้อยู่อาศัยถาวร ๑๓ กลุ่ม ประมาณ ๒ แสนคน ส่วนใหญ่ได้ยื่นคำร้องและได้รับอนุมัติสถานะแล้ว ยังคงอยู่ระหว่างการยื่นคำร้องประมาณ ๖ หมื่นคน ได้แก่ ๑) ชาวเวียดนามอพยพ ๒) อดีตทหารจีนคณะชาติและจีนฮ่อพลเรือนอพยพ ๓) ไทยลี้ภัย ๔) ผู้อพยพเรือสายไทยจากจังหวัดเกาะกง ประเทศกัมพูชา ที่อพยพเข้ามาก่อนและหลัง ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ๕) ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทยที่อพยพเข้ามาก่อน ๕ มีนาคม ๒๕๑๕ ๖) ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าที่อพยพเข้ามาก่อน ๕ มีนาคม ๒๕๑๕ ๗) เนปาลอพยพ ๘) จีนฮ่ออิสระ ๙) ชาวเขา ๑๐) บุคคลบนพื้นที่สูง ชุมชนบนพื้นที่สูงที่อพยพเข้ามาก่อน ๓ ตุลาคม ๒๕๒๘ ๑๑) ชาวลาวภูเขอพยพ ๑๒) ม้งถ้ากระบอกที่ทำประโยชน์ให้ประเทศไทย ๑๓) อดีตโจรจิ้งกอมมิวนิสต์มาลาชา

๒.๒ กลุ่มที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ชั่วคราวซึ่งได้รับการจัดทำทะเบียนประวัติและบัตรประมาณ ๓ แสนคน ได้แก่ ๑๔) บุคคลบนพื้นที่สูงและชุมชนบนพื้นที่สูงที่อพยพเข้ามาหลัง ๓ ตุลาคม ๒๕๒๘ ๑๕) ผู้หลบหนีเข้าเมืองจากพม่าที่อพยพเข้ามาหลัง ๕ มีนาคม ๒๕๑๕ ๑๖) ชาวลาวอพยพ ๑๗) ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวกัมพูชา ๑๘) ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทยที่อพยพเข้ามาหลัง ๕ มีนาคม ๒๕๑๕

๓. หลักเกณฑ์การกำหนดสถานะสำหรับกลุ่มเป้าหมาย ๑๘ กลุ่ม

๓.๑ กลุ่มที่มีเชื้อสายไทย

กลุ่มที่มีเชื้อสายไทยกลุ่มที่ ๔) ผู้อพยพเรือสายไทยจาก จังหวัดเกาะกง ประเทศกัมพูชาที่อพยพเข้ามาก่อนและหลัง ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ๕) ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทยที่อพยพเข้ามาก่อน ๕ มีนาคม ๒๕๑๕ ๑๑) ชาวลาวภูเขอพยพ ๑๘) ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทยที่อพยพเข้ามาหลัง ๕ มีนาคม ๒๕๑๕ ให้ได้รับสถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย โดยกำหนดให้ได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ประเภทนอกกำหนดจำนวนคนต่างด้าวและได้รับการแปลงสัญชาติเป็นไทยตามกฎหมาย อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่ง

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยภายใต้การอนุมัติของ คณะรัฐมนตรี และมาตรา ๑๐, ๑๑, ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๘ และให้ยกเว้น ค่าธรรมเนียมโดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

- ๑) รัฐบาลมีนโยบายให้แปลงสัญชาติ
- ๒) มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทยต่อเนื่องและมีชื่ออยู่ใน เอกสารทะเบียนราษฎร
  - ๓) ต้องพูดและเข้าใจภาษาไทย
  - ๔) ต้องมีความจงรักภักดีต่อประเทศไทยและเลื่อมใสการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
  - ๕) มีความประพฤติดีโดยไม่เคยรับโทษคดีอาญา ยกเว้นความผิดโดย ประมาทหรือลหุโทษ ทั้งนี้หากได้รับโทษในคดีอาญาต้องพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี นับถึงวันที่ ยื่นคำร้อง

- ๖) ประกอบอาชีพสุจริต
    - ๗) ไม่ปรากฏหลักฐานการมีและใช้สัญชาติอื่น
- ๓.๒ บุตรที่เกิดในราชอาณาจักรให้ได้รับสัญชาติไทย อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ.๒๕๐๘ แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๔ พ.ศ.๒๕๕๑ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งเป็นการทั่วไป มีหลักเกณฑ์ดังนี้

- ๑) รัฐบาลมีนโยบายให้สัญชาติ
  - ๒) ไม่ปรากฏหลักฐานการมีและใช้สัญชาติอื่น
  - ๓) เป็นบุคคลที่เกิดและมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยต่อเนื่อง โดยมีชื่ออยู่ในเอกสารทะเบียนราษฎร และมีเอกสารทางราชการที่แสดงว่าเกิดในประเทศไทย
  - ๔) ได้รับการศึกษาตามหลักสูตรที่ทางราชการไทยกำหนดหรือสามารถ พูด และฟังภาษาไทยเข้าใจ ยกเว้นกรณีเด็กที่อายุต่ำกว่า ๗ ปี
  - ๕) มีความประพฤติดีโดยไม่เคยรับโทษคดีอาญา ยกเว้นความผิดโดย ประมาทหรือลหุโทษ ทั้งนี้หากได้รับโทษในคดีอาญาต้องพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี นับถึงวันที่ ยื่นคำร้อง
  - ๖) ประกอบอาชีพสุจริต ยกเว้นพระภิกษุสามเณรและนักบวชในศาสนา อื่น ซึ่งต้องปฏิบัติกิจมาไม่น้อยกว่า ๕ ปี
- เมื่อได้รับสัญชาติไทยแล้วหากมีข้อเท็จจริงปรากฏภายหลังว่ามีพฤติการณ์ที่ เป็นภัยต่อความมั่นคง ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบถอนสัญชาติไทยตามกฎหมาย

๓.๓ กลุ่มที่มีได้มีเชื้อสายไทย

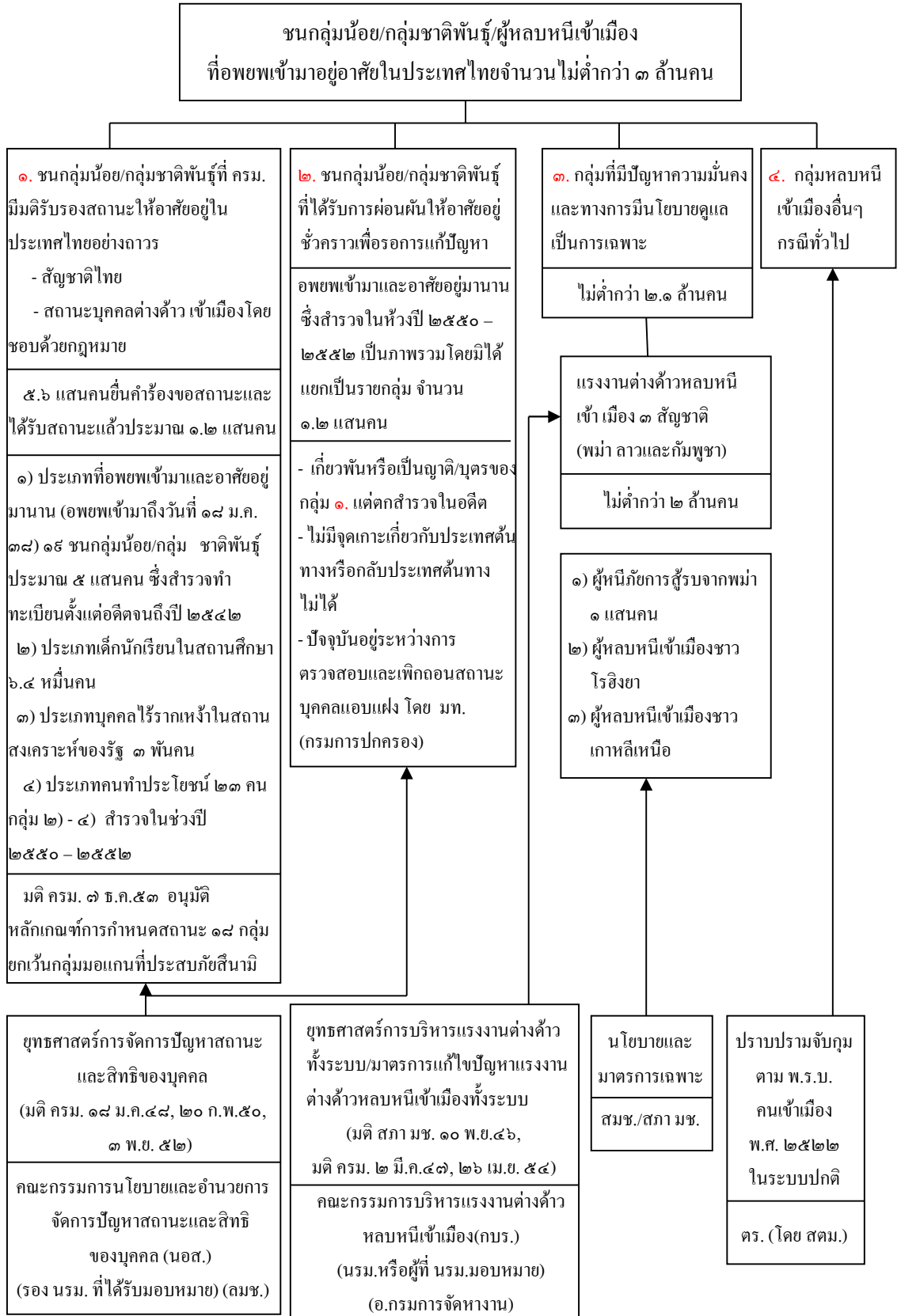
กลุ่มเป้าหมาย ๑๘ กลุ่ม ที่มีเชื้อสายไทยที่ได้รับสถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย นอกกำหนดจำนวนคนต่างด้าวและมีถิ่นที่อยู่ถาวรในราชอาณาจักร โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยภายใต้การอนุมัติของคณะรัฐมนตรี เป็นผู้อนุญาตและให้ลดหย่อนค่าธรรมเนียมดำเนินการ โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

๑) รัฐบาลมีนโยบายให้สถานะเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมายและมีถิ่นที่อยู่ถาวรในราชอาณาจักร

๒) ไม่สามารถกลับประเทศต้นทางหรือไม่มีจุดเกาะเกี่ยวใด ๆ กับประเทศต้นทาง ทั้งนี้หลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนด

๓) มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในประเทศไทยติดต่อกันต่อเนื่อง ๑๐ ปีขึ้นไป นับถึงวันที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล

แผนภาพที่ ๒ - ๑ ชนกลุ่มน้อย/กลุ่มชาติพันธุ์/ผู้หลบหนีเข้าเมือง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมเพชร เตชะ (๒๕๔๓) ศึกษาเรื่องทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนต่อนโยบายของรัฐบาลไทยในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยมีวัตถุประสงค์ ๔ ประการคือ ๑) เพื่อศึกษาถึงแนวโน้มนโยบายของรัฐที่ผ่านมาในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่า ๒) เพื่อศึกษาถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการอพยพเข้ามาของแรงงานพม่า ๓) เพื่อศึกษาถึงทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนต่อนโยบายการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่ ๔) เพื่อนำเสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่า กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักการเมือง ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการตำรวจ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้แรงงานต่างด้าว รวม ๓๖ ท่าน ผลการวิจัยพบว่า นโยบายของรัฐบาลไม่สามารถแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่ได้อย่างแท้จริง มีปัจจัยเกี่ยวข้องหลายประการเช่น ๑) ความต้องการแรงงานต่างด้าวชาวพม่าประเภทกรรมกรใช้แรงงานมีมากขึ้นอันเนื่องมาจากการขยายพื้นที่ทำการเกษตรของคนในท้องถิ่น ๒) ประเทศไทยมีแนวชายแดนติดต่อกับประเทศพม่าทำให้เกิดการลักลอบเข้ามาได้ง่าย ๓) เจ้าหน้าที่ของรัฐบางคนบกพร่องต่อการปฏิบัติตามนโยบาย ๔) แรงงานต่างด้าวมีความต้องการทำงานในประเทศไทยมากกว่าประเทศพม่าเนื่องจากค่าตอบแทนต่ำกว่าไทย และบางคนถูกกดขี่ข่มเหงจากทหารพม่า ทำให้เมื่อเจ้าหน้าที่ของไทยจับพวกเขาในข้อหาหลบหนีเข้าเมืองแล้ว พวกเขาก็จะลักลอบกลับเข้ามาอีก ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการอพยพของแรงงานต่างด้าว ในเขตอำเภอเวียงแหง อำเภอเชียงดาว อำเภอไชยปราการ อำเภอฝางและอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แรงงานพม่ามีทั้งผลดีและผลเสียสำหรับผลดีคือ ๑) ช่วยทดแทนแรงงาน ที่ขาดแคลนในภาคการเกษตร ๒) ได้แรงงานราคาถูก มีความอดทน ไม่ต่อรอนมาก ซึ่งเป็นการลดต้นทุนการผลิต ๓) ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ให้ดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น ผลเสียคือ ๑) การเพิ่มของประชากร ๒) แรงงานพม่าแบ่งใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นร่วมกับคนไทย ๓) เกิดปัญหาสถานะแวดล้อม ขยะมูลฝอย ๔) เกิดปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติด และเป็นพาหะนำเชื้อโรคต่างๆ ๕) เกิดการบุกรุกทำลายป่าสงวนและแหล่งต้นน้ำ ๖) แย่งงานคนไทย สำหรับทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนต่อนโยบายของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า นโยบายรัฐบาลไทยเน้นการผลักดันไม่สามารถแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าที่ผ่านมาได้ เนื่องจากแรงงานพม่าจะลักลอบกลับเข้ามาประเทศไทยอีก หลังจากถูกผลักดันออกไป ดังนั้นวิธีการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมคือ ควรให้แรงงานชาวพม่าไปจดทะเบียนเพื่อทำงานได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายเพื่อที่รัฐบาลไทยจะสามารถควบคุมได้ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่

แบ่งออกเป็น ๒ ระดับคือ นโยบายแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวชาวพม่าอพยพในระดับท้องถิ่น ควรกำหนดเขตบริเวณให้แรงงานต่างด้าวอยู่อาศัย และนโยบายแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวอพยพ ชาวพม่าในระดับชาติคือ รัฐบาลควรกำหนดนโยบายความร่วมมือแบบทวิภาคีกับพม่า รวมทั้งควร ร่วมมือกับอาเซียนและองค์กรอื่นๆ เช่น องค์กรสหประชาชาติ องค์กรสิทธิมนุษยชนระหว่าง ประเทศ เพื่อช่วยกดดันให้พม่ายุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ปวีณรัตน์ แสงโทมโพธิ์ (๒๕๕๖) ศึกษาเรื่องผลกระทบของการค้าแรงงานต่างด้าว ต่อความมั่นคงของชาติ ในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ลักษณะการค้าแรงงานต่างด้าว เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของการค้าแรงงานต่างด้าว เพื่อศึกษาผล ที่เกิดจากการค้าแรงงานต่างด้าวต่อความมั่นคงของชาติในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองและเพื่อ กำหนดแนวทางการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวในระดับนโยบายของชาติและระดับท้องถิ่น ประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑๒๐ คน ประกอบด้วย กลุ่มผู้ปฏิบัติการ คือ ตำรวจตระเวน ชายแดน เจ้าหน้าที่หน่วยเรือปฏิบัติการตามลำน้ำโขงและเจ้าหน้าที่ประจำตามช่องข้ามต่าง ๆ กลุ่ม ผู้เกี่ยวข้อง คือ กลุ่มประชาชนที่ประกอบอาชีพเรือรับจ้างแถบกลุ่มแม่น้ำโขง ผู้เคยเข้าร่วมขบวนการ ค้าแรงงานต่างด้าว และผู้ประกอบการ และกลุ่มแรงงานต่างด้าว คือ คนลาว เวียดนามและพม่า และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการด้านวิชาการ ด้านการป้องกันและปราบปรามการ หลบหนีเข้าเมือง ด้านกฎหมาย ด้านสิทธิมนุษยชนและด้านการสาธารณสุข ประชากรเป้าหมายสุ่ม มาโดย stratified random sampling and quota random sampling การวิจัยแบ่งออกเป็น ๓ ระยะ ได้แก่ ๑) ศึกษาสภาพทั่วไปของการค้าแรงงานต่างด้าว ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ก่อให้เกิดกระบวนการค้า แรงงาน ต่างด้าวและผลกระทบของการค้าแรงงานต่างด้าวต่อความมั่นคงของชาติ ทางด้าน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ๒) การกำหนดแนวทางการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวในระดับ นโยบายของชาติและระดับท้องถิ่น และ ๓) การประเมินผลรูปแบบแนวทางการบริหารจัดการ แรงงานต่างด้าวโดยการทำประชาวิจารณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) โดยนำข้อมูลมาเรียบเรียงและจำแนก อย่างเป็นระบบ จากนั้นนำมาตีความหมาย เชื่อมโยงความสัมพันธ์และสร้างข้อสรุปจากข้อมูล ต่าง ๆ ที่รวบรวมได้ ผลการวิจัยพบว่า ๑) การค้าแรงงานต่างด้าวในพื้นที่วิจัยมี ๕ ลักษณะ คือ (๑) แรงงานต่างด้าวขายแรงงานอย่างเดีวอยู่แบบชั่วคราว (๒) แรงงานต่างด้าวขายแรงงานและขาย บริการทางเพศแอบแฝง (๓) แรงงานต่างด้าวเข้ามาประเทศไทยเพื่อขายบริการทางเพศเท่านั้น (๔) แรงงานต่างด้าวขายแรงงานลักษณะเข้ามาเย็นกลับ และ (๕) แรงงานต่างด้าวลักลอบเข้าเมือง แบบผิดกฎหมาย ๒) ปัจจัยเชิงสาเหตุของการค้าแรงงานต่างด้าว เกิดจากทัศนคติ ค่านิยม ของ แรงงานต่างด้าว แรงงานไทยจำนวนมากเดินทางไปขายแรงงานในต่างประเทศที่ค่าเงินแข็งกว่า

และได้รายได้ดีกว่า จึงทำให้ขาดแคลนแรงงานระดับล่าง อีกทั้งงานระดับล่างคนไทยไม่นิยมทำ นายจ้างคนไทยต้องการลดต้นทุนการผลิตจากการจ้างค่าแรงราคาถูก กฎระเบียบการข้ามพรมแดนที่ขาดความยืดหยุ่น ทำให้เกิดการลักลอบเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย การเปิดโอกาสให้ชาวลาวเข้าประเทศไทยได้โดยง่าย แรงงานไทยมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นทำให้ขาดแคลนแรงงานระดับล่าง แรงงานต่างด้าวหนีภัยสงคราม ภัยการเมือง ความอดอยาก ความยากจน ความไม่ปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ความต้องการด้านแรงงานเพิ่มขึ้นจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจของไทยและปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ๓) ผลที่เกิดจากการค้าแรงงานต่างด้าวต่อความมั่นคงของชาติ ด้านสังคมผลกระทบเชิงบวก แรงงานต่างด้าวชาวลาวยังมีความซื่อสัตย์ไม่เรื่องมาก นายจ้างมีโอกาสเลือกลูกจ้างได้มากขึ้น เชิงลบแรงงานต่างด้าวจะก่อปัญหาสังคม ด้านเศรษฐกิจผลกระทบเชิงบวก นายจ้างมีโอกาสเลือกแรงงานมากขึ้น แรงงานราคาถูกทำให้นายจ้างได้กำไรมากขึ้น ผลกระทบเชิงลบแรงงานระดับท้องถิ่นของไทยถูกแย่งงาน โอกาสการมีงานทำรายได้ของแรงงานไทยลดลง ด้านการเมืองผลกระทบเชิงบวกแรงงานต่างด้าวก่อให้เกิดการขับเคลื่อนด้านรายได้ส่งผลให้ผลประโยชน์ทางธุรกิจมีต่อการเมืองไทยให้มีความมั่นคงทางการเมืองจากฐานเศรษฐกิจที่มั่นคง ผลกระทบเชิงลบ อาจเป็นที่ล่อแหลมต่อการถูกโจมตีเรื่องสิทธิมนุษยชน ๔) แนวทางการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวในระดับนโยบายของชาติและระดับท้องถิ่น นโยบายของชาติ รัฐควรเปิดโอกาสให้แรงงานต่างด้าวได้มีการขึ้นทะเบียนใหม่อีกครั้ง การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ส่งเสริมการเข้าถึงระบบบริการให้ความรู้และกฎหมายที่เกี่ยวกับแรงงานต่างด้าว พัฒนางานสาธารณสุขประชากรต่างด้าว ประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อหาทางออกการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวร่วมกัน รับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายเพื่อนำมาสู่ทางออกในการแก้ไขปัญหา สร้างจิตสำนึกที่ดี ต่อนายจ้างและผู้ประกอบการ กำหนดมาตรการบทลงโทษอย่างเข้มงวด ระดับนโยบายท้องถิ่น ประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบ มีการบูรณาการแผนงานและการพัฒนาทั่วโลก การประสานงานเพื่อการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สนับสนุนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคีต่าง ๆ ในการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว ออกกฎหมายและระเบียบปฏิบัติในการเข้าออกของแรงงานต่างด้าว บริเวณช่องข้ามต่าง ๆ ให้รัดกุม และให้บริการแบบเชิงรุกแก่แรงงานต่างด้าวทั้งด้านกฎหมาย แรงงานต่างด้าวและด้านการส่งเสริมสุขภาพ

สมพร พรทิพย์เสถียร (๒๕๔๖) ศึกษาเรื่องปัญหาสังคมที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างด้าวที่ตลาดสี่มุมเมือง จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาสังคมที่เกิดจากแรงงานต่างด้าวแยกตามเพศ อายุ รายได้ ระยะเวลาในการทำงาน จำนวนแรงงานในบริษัท สถานภาพ

การสมรส กลุ่มตัวอย่างเป็นแรงงานต่างด้าวจำนวน ๑๕๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ๑) แรงงานต่างด้าวเพศชายจะก่อปัญหาสังคมสูงกว่าแรงงานต่างด้าวเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ๒) แรงงานต่างด้าวที่มีอายุน้อยจะก่อปัญหาสังคมสูงกว่าแรงงานต่างด้าวที่มีอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ๓) แรงงานต่างด้าวที่มีรายได้ต่ำจะก่อปัญหาสังคมสูงกว่าแรงงานต่างด้าว ที่มีรายได้สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ๔) แรงงานต่างด้าวที่มีระยะเวลาการทำงานนานจะก่อปัญหาสังคมสูงกว่าแรงงานต่างด้าวที่ระยะเวลาการทำงานไม่นานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ๕) แรงงานต่างด้าวที่ทำงานให้หน่วยงานที่มีแรงงานจำนวนมากจะก่อปัญหาสังคมสูงกว่าแรงงานต่างด้าวที่ทำงานให้หน่วยงานที่มีแรงงานจำนวนน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และยกเว้น แรงงานต่างด้าวที่มีสถานภาพโสดและแรงงานต่างด้าวที่สมรสแล้วก่อปัญหาสังคมไม่แตกต่าง

สุเทพ อภรณ์รัตน์ (๒๕๔๗) ศึกษาเรื่องความจำเป็นของนายจ้างในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของจังหวัดจันทบุรี การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อความจำเป็นในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อนายจ้างถ้ารัฐบาลมีนโยบายผลักดันแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองออกนอกประเทศ เพื่อทราบข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนายจ้างที่มีผลต่อความจำเป็นในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ตลอดจนแนวทางในการปรับปรุงเพื่อแก้ไขปัญหาและแนวทางที่ควรจะเป็นไปในอนาคต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นายจ้างที่ได้รับอนุญาตให้ใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของจังหวัดจันทบุรี จำนวน ๓๐๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ๑) เหตุผลความจำเป็นของนายจ้างในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง ด้านนโยบายและการจัดการ อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง ด้านลักษณะงานที่ทำและด้านสภาพพื้นที่ของสถานที่ทำงานจัดอยู่ในเกณฑ์ระดับน้อย ผลของความจำเป็นในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองพบว่านายจ้างมีความจำเป็นในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองจัดอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ๒) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่าปัจจัยด้านนโยบายการจัดการในกิจการของนายจ้างและปัจจัยด้านสภาพพื้นที่ของสถานที่ทำงานมีความสัมพันธ์กับความจำเป็นของนายจ้างในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๕ ๓) นายจ้างไม่เห็นด้วยถ้ารัฐบาลมีนโยบายผลักดันแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองออกนอกประเทศ เพราะได้รับความเดือดร้อนจากการขาดแคลนแรงงานทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภาพรวมของจังหวัด ๔) นายจ้างเห็นว่าการอนุญาตให้ใช้แรงงานต่างด้าวทำงานจะก่อให้เกิดปัญหาด้านอาชญากรรมมากที่สุด สมควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำแรงงานที่มีอยู่บนพื้นที่สูงมาทำงานทดแทนแรงงานไทย ท้ายสุดควรเปิดโอกาสให้มีการขึ้นทะเบียนได้ตลอดปี และให้นายจ้างมีสิทธิเลือกระยะเวลาตามสภาพการใช้งาน

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักยุทธศาสตร์ความมั่นคงภายในประเทศ สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งได้ผ่านมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ และเปรียบเทียบความแตกต่างทางแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบจำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ โดยแบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check Lists) ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ จำนวน ๓ ข้อ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ จำนวน ๒๕ ข้อ แบ่งเป็น ๖ ยุทธศาสตร์ คือ

๑. ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่มาเป็นเวลานาน
๒. ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่า ลาว และกัมพูชา
๓. ยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบ ชาวโรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนือ
๔. ยุทธศาสตร์การป้องกันการลักลอบเข้ามาใหม่
๕. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

๖. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ

ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับของลิเคิร์ต (Likert Five Rating Scale) ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมี หลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๕ คะแนน
เห็นด้วย	ให้	๔ คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	๓ คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	๒ คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	๑ คะแนน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

๑. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการย้ายถิ่น การหลบหนีเข้าเมือง และยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักยุทธศาสตร์ความมั่นคงภายในประเทศ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จากนั้นนำมากำหนดกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย กำหนดนิยาม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

๒. สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตาม ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ และตรวจสอบเนื้อหาของแบบสอบถามว่าครอบคลุมวัตถุประสงค์หรือไม่ จากนั้นนำไปให้อาจารย์ ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรง แล้วนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

๓. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้เชี่ยวชาญ ๓ ท่าน ได้แก่ พลตำรวจตรีเพิ่มพูน ชิดชอบ รองผู้บัญชาการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการ

ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นายสิงห์ วิเศษพจนกิจ ผู้อำนวยการสำนักประเมินภัยคุกคาม สำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ นางเดือนนภา อุ่นอ่อน ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนวมินทรา - จินุทิศ หอวัง นนทบุรี เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

๔. นำแบบสอบถามที่จัดทำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาหลักสูตรการ ป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐ เอกชนและการเมือง รุ่นที่ ๗ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ศึกษาร่วมกับหลักสูตร การป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๓๐ คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่า ความเที่ยงหรือค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม (Reliability) แบบ Cronbach's Alpha ได้ผลค่า ความเที่ยงหรือค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม เท่ากับ .๘๕ ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความ เชื่อถือได้สามารถนำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

๕. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

๑. ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังประชากรซึ่งรับการศึกษาในวิทยาลัยป้องกัน ราชอาณาจักร
๒. ผู้วิจัยตรวจสอบความเรียบร้อยและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืน
๓. จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไปจำนวน ๑๐๐ ชุด โดยมี แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา และมีความสมบูรณ์จำนวน ๑๐๑ ชุด อัตราการตอบแบบสอบถาม (Response Rate) คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๘๑

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น ๓ ตอน คือ

การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของประชากร การวิเคราะห์ข้อมูลแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัย
ป้องกันราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหา
ผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ และการเปรียบเทียบความแตกต่าง โดยใช้วิธีการประมวลค่าทางสถิติ
ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้อง
กับลักษณะของข้อมูล และตอบวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. ปัจจัยส่วนบุคคลของประชากร ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ

๒. ข้อมูลแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ เพื่อ
แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ วิเคราะห์ข้อมูล
โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

๓. การเปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองทั้งระบบ โดยใช้สถิติค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

เกณฑ์การแปลผล

จากแบบสอบถามส่วนที่ ๒ การวัดระดับแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองทั้งระบบ กำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย เป็น ๕ ระดับ ซึ่งคำนวณต่ออันตรภาคชั้น
ได้ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{๕ - ๑}{๕} \\ &= ๐.๘\end{aligned}$$

เกณฑ์ในการแปลผลค่าเฉลี่ยของแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

คะแนนเฉลี่ย ๑.๐๐ – ๑.๘๐ หมายถึง แนวความคิดอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนเฉลี่ย ๑.๘๑ – ๒.๖๐ หมายถึง แนวความคิดอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย ๒.๖๑ – ๓.๔๐ หมายถึง แนวความคิดอยู่ในระดับไม่แน่ใจ

คะแนนเฉลี่ย ๓.๔๑ – ๔.๒๐ หมายถึง แนวความคิดอยู่ในระดับเห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย ๔.๒๑ – ๕.๐๐ หมายถึง แนวความคิดอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง เปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ ประชากรในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน ซึ่งผู้ศึกษาสามารถนำเสนอผลการศึกษาได้ดังนี้

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ ๒ แนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

ส่วนที่ ๓ เปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ ๑ จำนวน และร้อยละ ของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๕๕	๕๔.๑๐
หญิง	๖	๕.๕๐

จากตารางที่ ๑ พบว่านักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๑๐ และเป็นเพศหญิงจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๙๐

ตารางที่ ๒ จำนวน และร้อยละ ของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	๓๘	๓๗.๖๐
ปริญญาโท	๕๘	๕๗.๔๐
ปริญญาเอก	๕	๕.๐๐

จากตารางที่ ๒ พบว่า ระดับการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาโท จำนวน ๕๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๔๐ รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๖๐ และกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาเอก จำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๐๐

ตารางที่ ๓ จำนวน และร้อยละ ของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการทหาร, ตำรวจ	๖๑	๖๐.๔๐
ข้าราชการพลเรือน	๔๐	๓๙.๖๐

จากตารางที่ ๓ พบว่า กลุ่มอาชีพของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการทหาร, ตำรวจ จำนวน ๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๔๐ และเป็นข้าราชการพลเรือน จำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๖๐

ส่วนที่ ๒ แนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

ตารางที่ ๔ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ตามยุทธศาสตร์
แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

หัวข้อ	μ	σ	แปลความ
แนวความคิดของนักศึกษาฯ	๔.๒๔	.๓๔	มากที่สุด

จากตารางที่ ๔ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
มีแนวความคิดสอดคล้องกับแนวทางการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหา
ผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด
($\mu = ๔.๒๔$)

ตารางที่ ๕ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๑
การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่มาเป็นเวลานานและกลับประเทศต้นทางไม่ได้

กลุ่มเป้าหมายที่ ๑	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๑. บุคคลที่เข้าประเทศไทยก่อน วันที่ ๑๘ ม.ค.๔๘ อยู่ในไทย ติดต่อกัน ๑๐ ปี ให้เป็นคนต่าง ด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วย กฎหมาย	๔ (๔.๐๐)	๔๘ (๔๗.๕๐)	๒๔ (๒๓.๘๐)	๒๓ (๒๒.๘๐)	๒ (๒.๐๐)	๓.๒๘	.๕๓	ปานกลาง	๔
๒. บุตรของบุคคลในข้อ ๑ ที่เกิด ในประเทศไทย ขอมีสัญชาติไทย ได้	๑๖ (๑๕.๘๐)	๔๖ (๔๕.๕๐)	๒๐ (๑๙.๘๐)	๑๖ (๑๕.๘๐)	๓ (๓.๐๐)	๓.๕๕	๑.๐๓	มาก	๓

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

กลุ่มเป้าหมายที่ ๑	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๓. รัฐให้การคุ้มครองสิทธิขั้น พื้นฐาน	๑๖ (๑๕.๘๐)	๕๑ (๕๐.๕๐)	๒๐ (๑๙.๘๐)	๑๑ (๑๐.๘๐)	๓ (๓.๐๐)	๓.๖๕	.๘๗	มาก	๒
๔. รัฐทบทวนปรับปรุงกฎหมาย	๑๙ (๑๘.๘๐)	๖๗ (๖๖.๓๐)	๖ (๕.๘๐)	๕ (๕.๐๐)	๔ (๔.๐๐)	๓.๙๑	.๘๙	มาก	๑
รวม						๓.๖๐	.๗๒	มาก	

จากตารางที่ ๕ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่ ๑ การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่มาเป็นเวลานาน อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๓.๖๐$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่ตอบมีแนวความคิดในเรื่องการให้รัฐทบทวน ปรับปรุงกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องกับผู้หลบหนีเข้าเมืองให้ทันสมัย อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๓.๙๑$) และในระดับรองลงมาได้แก่ รัฐให้การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานด้านการศึกษา สาธารณสุข และการเดินทาง กับผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่เมืองไทยมานาน อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๓.๖๕$) การให้บุตรของผู้หลบหนีเข้าเมืองที่อยู่ในเมืองไทยมาเป็นเวลานาน สามารถขอมีสัญชาติไทย อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๓.๕๕$) ลำดับสุดท้ายคือ การให้ผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เข้าประเทศไทยก่อนวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ และอยู่ในประเทศไทยติดต่อกัน ๑๐ ปี มีสถานะเป็นคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย อยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = ๓.๒๘$)

ตารางที่ ๖ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเป้าหมายที่ ๒
การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่า ลาว และกัมพูชา

กลุ่มเป้าหมายที่ ๒	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๑. การจ้างแรงงานต่างด้าวในอาชีพ ขาดแคลนทำได้ในห้วงเวลาหนึ่ง	๒๖ (๒๕.๗๐)	๖๕ (๖๔.๔๐)	๕ (๕.๐๐)	๕ (๕.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๑๐	.๗๐	มาก	๑๑
๒. การจ้างงานต้องไม่กระทบ แรงงานไทย	๔๘ (๔๗.๕๐)	๔๓ (๔๒.๖๐)	๓ (๓.๐๐)	๖ (๕.๕๐)	๑ (๑.๐๐)	๔.๒๕	.๘๖	มากที่สุด	๑๐
๓. การจ้างงานควรสอดคล้องกับ ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของ ชาติ	๔๘ (๔๗.๕๐)	๕๑ (๕๐.๕๐)	๒ (๒.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๔๕	.๕๓	มากที่สุด	๕
๔. การจ้างแรงงานต่างด้าวควร สอดคล้องกับการปรับโครงสร้าง ประชากร	๔๑ (๔๐.๖๐)	๕๓ (๕๒.๕๐)	๕ (๕.๐๐)	๒ (๒.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๑	.๖๖	มากที่สุด	๘
๕. เร่งรัดการพัฒนาเทคโนโลยีใน สถานประกอบการทดแทน แรงงานต่างด้าว	๔๖ (๔๕.๕๐)	๔๓ (๔๒.๖๐)	๕ (๕.๐๐)	๓ (๓.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๐	.๗๕	มากที่สุด	๙
๖. ปรับปรุงกระบวนการพิสูจน์ สัญชาติให้รวดเร็วมีค่าใช้จ่าย เหมาะสม	๔๓ (๔๒.๖๐)	๕๕ (๕๔.๕๐)	๒ (๒.๐๐)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๐	.๕๘	มากที่สุด	๗
๗. ประเทศไทยและประเทศต้น ทางควรปฏิบัติตามบันทึกความ เข้าใจการนำแรงงานเข้าสู่ระบบ และการจ้างงานถูกกฎหมาย	๔๘ (๔๗.๕๐)	๕๒ (๕๑.๕๐)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๔๖	.๕๒	มากที่สุด	๔
๘. ขยายเวลาให้แรงงานที่ผ่านการ พิสูจน์สัญชาติจาก ๒ ปี เป็น ๓ ปี ต่อได้ ๒ ครั้ง ครั้งละ ๑ ปี	๒๓ (๒๒.๘๐)	๔๘ (๔๗.๕๐)	๒๓ (๒๒.๘๐)	๗ (๖.๕๐)	๐ (๐.๐๐)	๓.๘๖	.๘๔	มาก	๑๒
๙. ให้แรงงานในสาขาประมงและ ก่อสร้างสามารถเคลื่อนย้ายไปยัง บริษัทอื่นได้	๑๔ (๑๓.๕๐)	๔๗ (๔๖.๕๐)	๓๐ (๒๙.๗๐)	๕ (๕.๕๐)	๑ (๑.๐๐)	๓.๖๓	.๘๖	มาก	๑๓
๑๐. นายจ้างต้องทำสัญญา กำหนดเวลาจ้าง ค่าจ้าง และ สวัสดิการอย่างชัดเจน	๔๓ (๔๒.๖๐)	๕๖ (๕๕.๔๐)	๑ (๑.๐๐)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๕	.๕๖	มากที่สุด	๖

ตารางที่ ๖ (ต่อ)

กลุ่มเป้าหมายที่ ๒	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				
๑๑. แรงงานหลบหนีเข้าเมืองต้องถูกผลักดัน ส่งกลับ อย่างปลอดภัย บนพื้นฐานความเป็นมนุษย์	๕๔ (๕๓.๕๐)	๔๓ (๔๒.๖๐)	๔ (๔.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๔๕	.๕๗	มากที่สุด	๓
๑๒. แรงงานต้องร่วมกับชุมชนในการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสงบเรียบร้อย	๖๓ (๖๒.๔๐)	๓๘ (๓๗.๖๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๖๒	.๔๘	มากที่สุด	๒
๑๓. ลงโทษนายจ้างและเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติมิชอบ อย่างเฉียบขาด	๗๐ (๖๕.๓๐)	๒๕ (๒๕.๗๐)	๒ (๒.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๖๗	.๕๑	มากที่สุด	๑
รวม						๔.๓๐	.๓๓	มากที่สุด	

จากตารางที่ ๖ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเป้าหมายที่ ๒ การจัดการปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองสัญชาติพม่า ลาว และกัมพูชาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๐$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิด กับการลงโทษนายจ้าง และเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติมิชอบอย่างเฉียบขาดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๖๗$) และในระดับรองลงมา ได้แก่ แรงงานต้องร่วมกับชุมชนในการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสงบเรียบร้อย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๖๒$) แรงงานที่หลบหนีเข้าเมืองต้องถูกผลักดันส่งกลับอย่างปลอดภัยบนพื้นฐานความเป็นมนุษย์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๔๕$) ไทยและประเทศต้นทางควรปฏิบัติตามบันทึกความเข้าใจการนำแรงงานเข้าสู่ระบบและจ้างแรงงานที่ถูกกฎหมายอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๔๖$) การจ้างงานควรสอดคล้องกับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๔๕$) นายจ้างต้องทำสัญญา กำหนดเวลาจ้าง ค่าจ้างและสวัสดิการอย่างชัดเจน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๕$) ควรปรับปรุงกระบวนการพิสูจน์สัญชาติแรงงานให้รวดเร็วและมีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๘$) การจ้างแรงงานต่างด้าวควรสอดคล้องกับการปรับโครงสร้างประชากร อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๑$) ควรเร่งรัดการพัฒนาเทคโนโลยีในสถานประกอบการทดแทนแรงงานต่างด้าว อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๐$) การจ้างงานต้องไม่กระทบแรงงานไทย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๒๕$) การจ้างงานแรงงานต่างด้าวในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนให้ดำเนินการได้ในห่วง

เวลาหนึ่งเท่าที่จำเป็น อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๔.๑๐$) ขยายเวลาให้แรงงานที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติ จาก ๒ ปี เป็น ๓ ปี ต่อได้อีก ๒ ครั้งครั้งละ ๑ ปี อยู่ในระดับมาก ($\mu = ๓.๘๖$) และลำดับสุดท้าย คือให้แรงงานในสาขาประมง และการก่อสร้างสามารถเคลื่อนย้ายไปยังบริษัทอื่นได้ ($\mu = ๓.๖๓$)

ตารางที่ ๗ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน ราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเป้าหมายที่ ๓ การจัดการปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบ ชาวโรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนือ

กลุ่มเป้าหมายที่ ๓	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็น ค้ำย อย่างยิ่ง	เห็น ค้ำย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ค้ำย	ไม่ เห็น ค้ำย อย่างยิ่ง				
๑. ฟ่อนต้นให้ผู้นักขอยู่ชั่วคราวตาม หลักมนุษยธรรม	๑๕ (๑๔.๕)	๕๕ (๕๔.๕)	๘ (๗.๕๐)	๑๖ (๑๕.๘)	๗ (๖.๕๐)	๓.๕๔	๑.๑	มาก	๕
๒. บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อ ขบวนการค้ามนุษย์ นายจ้าง และ ผู้ให้ที่พักพิง	๗๔ (๗๓.๓)	๒๖ (๒๕.๗)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๗๒	.๔๗	มากที่สุด	๑
๓. ไม่เพิ่มพื้นที่รองรับผู้หนีภัย	๕๐ (๔๙.๕)	๓๗ (๓๖.๖)	๑๒ (๑๑.๕๐)	๒ (๒.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๓	.๗๖	มากที่สุด	๔
๔. ขอความร่วมมือจากประเทศต้น ทาง และประเทศทางผ่านให้สกัดกั้น การเดินทางสู่ประเทศไทย	๖๓ (๖๒.๔)	๓๗ (๓๖.๖)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๖๑	.๕๐	มากที่สุด	๒
๕. ดำเนินการส่งผู้หนีภัยไปประเทศ ที่สาม หรือส่งกลับประเทศต้นทาง	๕๐ (๔๙.๕)	๕๐ (๔๙.๕)	๐ (๐.๐๐)	๑ (๑.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๔๗	.๕๕	มากที่สุด	๓
รวม						๔.๓๓	.๓๙	มากที่สุด	

จากตารางที่ ๗ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มี แนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองกลุ่มเป้าหมายที่ ๓ การจัดการปัญหาผู้หนีภัยจาก การสู้รบชาวโรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนือ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๓$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดต่อการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อขบวนการค้ามนุษย์ นายจ้างและผู้ให้ที่พัก พิง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๗๒$) และในระดับรองลงมาได้แก่ การขอความร่วมมือจาก ประเทศต้นทางและประเทศทางผ่านให้สกัดกั้นการเดินทางสู่ประเทศไทย ($\mu = ๔.๖๑$) ดำเนินการ

ส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบตามแนวชายแดนไปประเทศที่สามหรือส่งกลับประเทศต้นทาง

($\mu = ๔.๔๓$)

ไม่เพิ่มพื้นที่รองรับผู้หนีภัยจากการสู้รบตามแนวชายแดน ชาวโรฮิงยาและชาวเกาหลีเหนือ ($\mu = ๔.๓๓$)

และลำดับสุดท้ายคือการผ่อนผันให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบตามแนวชายแดน ชาวโรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนืออยู่ชั่วคราวตามหลักมนุษยธรรม ($\mu = ๓.๕๔$)

ตารางที่ ๘ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๒
การป้องกันการลักลอบเข้ามาใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ ๒	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๑. สกัดกั้นการลักลอบเข้าเมืองโดยพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลทุกด้าน คม.ให้ติดตามบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ	๖๕ (๖๘.๓๐)	๓๒ (๓๑.๗๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๖๘	.๔๖	มากที่สุด	๑
๒. ควบคุมผู้เข้าบัตรผ่านแดนให้ทราบที่อยู่และเวลาเดินทางกลับ	๖๘ (๖๗.๓๐)	๓๓ (๓๒.๗๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๖๗	.๔๗	มากที่สุด	๒
๓. ส่งเสริมให้ชุมชนชายแดนชายฝั่งทะเลสกัดกั้นการลักลอบเข้าเมือง	๖๔ (๖๓.๔๐)	๓๒ (๓๑.๗๐)	๕ (๕.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๕๘	.๕๘	มากที่สุด	๓
รวม						๔.๖๔	.๔๔	มากที่สุด	

จากตารางที่ ๘ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๒ การป้องกันการลักลอบเข้ามาใหม่ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๖๔$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดต่อการสกัดกั้นการลักลอบเข้าเมืองโดยพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลทุกด้านตรวจคนเข้าเมืองให้ติดตามบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๖๘$) และในระดับรองลงมาได้แก่ การควบคุมผู้เข้าบัตรผ่านแดนให้ทราบที่อยู่และเวลาเดินทางกลับ ($\mu = ๔.๖๗$) และลำดับสุดท้ายคือ การส่งเสริมให้ชุมชนชายแดน ชายฝั่งทะเล สกัดกั้นการลักลอบเข้าเมือง ($\mu = ๔.๕๘$)

ตารางที่ ๕ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๓
การเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ ๓	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๑. ใช้กลไกอาเซียนและกลไกทวิ ภาคีประสานความร่วมมือแก้ปัญหา ผู้หลบหนีเข้าเมือง	๕๔ (๕๓.๕๐)	๔๔ (๔๓.๖๐)	๓ (๓.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๕๐	.๕๕	มากที่สุด	๑
๒. ประเทศไทยควรส่งเสริมการ พัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และ ทรัพยากรมนุษย์ของประเทศเพื่อน บ้านเพื่อป้องกันการย้ายถิ่น	๔๑ (๔๐.๖๐)	๔๕ (๔๔.๕๐)	๖ (๕.๕๐)	๕ (๕.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๒๔	.๗๗	มากที่สุด	๒
รวม						๔.๓๗	.๕๔	มากที่สุด	

จากตารางที่ ๕ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิด
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเสริมสร้างความร่วมมือกับประเทศ
เพื่อนบ้าน เพื่อป้องกัน และแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๗$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
มีแนวความคิดในการใช้กลไกอาเซียนและกลไกทวิภาคี ประสานความร่วมมือแก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมือง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๕๐$) และในระดับรองลงมาได้แก่ ประเทศไทยควรส่งเสริม
การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันการย้ายถิ่น
($\mu = ๔.๒๔$)

ตารางที่ ๑๐ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๔
การบริหารจัดการ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลความ	อันดับ
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง				
๑. จัดตั้งคณะกรรมการอำนวยการ บริหารยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้ หลบหนีเข้าเมือง(กอ.ปร.)	๒๔ (๒๓.๘๐)	๕๖ (๕๕.๔๐)	๑๗ (๑๖.๘๐)	๓ (๓.๐๐)	๑ (๑.๐๐)	๓.๕๘	.๗๘	มาก	๒
๒. จัดทำนโยบายรองรับการย้ายถิ่น ภายในประเทศและภูมิภาครองรับ การเป็นประชาคมอาเซียน	๔๕ (๔๔.๖๐)	๔๗ (๔๖.๕๐)	๕ (๔.๕๐)	๐ (๐.๐๐)	๐ (๐.๐๐)	๔.๓๕	.๖๔	มากที่สุด	๑
รวม						๔.๑๖	.๖๓	มาก	

จากตารางที่ ๑๐ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖
มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการ อยู่ใน
ระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๑๖$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
มีแนวความคิดในการจัดทำนโยบายรองรับการย้ายถิ่นภายในประเทศและภูมิภาค เพื่อรองรับ
การเป็นประชาคมอาเซียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = ๔.๓๕$) และในระดับรองลงมา ได้แก่
การจัดตั้งคณะกรรมการอำนวยการบริหารยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง (กอ.ปร.)
เพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ในภาพรวม ($\mu = ๓.๕๘$)

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา
และกลุ่มอาชีพ

ตารางที่ ๑๑ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
ทั้งระบบจำแนกตาม เพศ

เพศ	จำนวน	แนวความคิดในการแก้ปัญหา		แปลผล
		μ	σ	
ชาย	๕๕	๔.๒๓	.๓๔	มากที่สุด
หญิง	๖	๔.๓๓	.๑๘	มากที่สุด

จากตารางที่ ๑๑ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ ทั้งเพศชาย
และเพศหญิง มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองทั้งระบบ ไม่แตกต่างกัน ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความเข้าใจ และมีแนวความคิดในการ
แก้ปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุดโดยเพศชาย ($\mu = ๔.๒๓$) และเพศหญิง ($\mu = ๔.๓๓$)

ตารางที่ ๑๒ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
ทั้งระบบจำแนกตาม ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	แนวความคิดในการแก้ปัญหา		แปลผล
		μ	σ	
ปริญญาตรี	๓๘	๔.๒๓	.๓๔	มากที่สุด
ปริญญาโท	๕๘	๔.๒๒	.๓๕	มากที่สุด
ปริญญาเอก	๕	๔.๒๕	.๑๓	มากที่สุด

จากตารางที่ ๑๒ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ไม่แตกต่างผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน มีความเข้าใจในการแก้ปัญหา และมีแนวความคิดอยู่ในระดับมากที่สุดโดยผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ($\mu = ๔.๒๗$) ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ($\mu = ๔.๒๒$) และผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ($\mu = ๔.๒๕$)

ตารางที่ ๑๓ การเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบจำแนกตาม กลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพ	จำนวน	แนวความคิดในการแก้ปัญหา		แปลผล
		μ	σ	
ข้าราชการทหาร ตำรวจ	๖๑	๔.๒๕	.๓๒	มากที่สุด
ข้าราชการพลเรือน	๔๐	๔.๒๒	.๓๗	มากที่สุด

จากตารางที่ ๑๓ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิด ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ไม่แตกต่างผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน มีความเข้าใจในการแก้ปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุด โดยกลุ่มอาชีพข้าราชการทหาร ตำรวจ ($\mu = ๔.๒๕$) และกลุ่มอาชีพข้าราชการพลเรือน ($\mu = ๔.๒๒$)

ตารางที่ ๑๔ แนวความคิดเพิ่มเติมในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์
แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบจากนักศึกษามหาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

ลำดับ	แนวความคิดเพิ่มเติม	จำนวน
๑	ปรับปรุงกฎหมายที่มีปัญหาอุปสรรคและขาดความสอดคล้อง เชื่อมโยงกันอันประกอบด้วย พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติ จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘ รวมทั้งอนุบัญญัติ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่กฎกระทรวงแรงงาน ประกาศกระทรวงมหาดไทย และคำสั่งกระทรวงแรงงาน	๘
๒	การโฆษณาประชาสัมพันธ์ในสื่อทุกประเภทของประเทศต้นทางเพื่อให้ ผู้หลบหนีเข้าเมืองทราบถึงผลเสียมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ	๑
๓	การบูรณาการด้านข้อมูล จากทุกภาคส่วนเพื่อทราบข้อมูลที่แท้จริงถึง จำนวนและที่อยู่ของแรงงานต่างด้าวและผู้ติดตาม เพื่อสะดวกต่อการ ควบคุมการหลบหนีเข้าเมือง	๑
๔	การลดขั้นตอนในการนำเข้าแรงงานต่างด้าว	๑
๕	ประชาสัมพันธ์ในสื่อต่าง ๆ ของไทยอย่างต่อเนื่องให้ทราบถึงผลเสียที่ ประเทศไทย ต้องแบกรับผู้หลบหนีเข้าเมือง และการใช้แรงงานต่างด้าว หลบหนีเข้าเมือง	๑

จากตารางที่ ๑๔ พบว่า แนวความคิดเพิ่มเติมของนักศึกษามหาวิทยาลัยป้องกัน ราชอาณาจักรรุ่นที่ ๕๖ สอดคล้องกับแนวความคิดตามทฤษฎีของ Lee (Lee, ๑๙๖๖) การย้ายถิ่น จะเกิดขึ้นเมื่อมีการพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น ปัจจัยผลักดันจากประเทศต้นทาง ปัจจัยดึงดูดจากประเทศ ปลายทาง อุปสรรคระหว่างประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเมื่อบุคคล ในประเทศต้นทางพิจารณาแล้วมีผลเสียมากกว่าผลดีก็จะไม่เกิดการย้ายถิ่น ไม่เกิดปัญหาผู้หลบหนี เข้าเมือง

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง เปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ ประชากรที่ใช้คือ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ จำนวน ๑๑๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การพรรณนาลักษณะทั่วไปของประชากรโดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง เพื่อตอบจุดประสงค์ของการศึกษาที่กำหนดไว้ การวิเคราะห์ข้อมูล และการวิเคราะห์ตัวแปรเพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

การศึกษานี้ได้กำหนดแนวทางการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองโดยยึดหลักทฤษฎีการย้ายถิ่นของ Everett S. Lee และยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ เป็นแนวทางในการศึกษา

สรุป

ส่วนที่ ๑ สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ที่ตอบแบบสอบถาม เป็นเพศชาย จำนวน ๕๕ คน และเพศหญิง จำนวน ๖ คน วุฒิการศึกษาปริญญาตรี ๓๘ คน ปริญญาโท ๕๘ คน ปริญญาเอก ๕ คน กลุ่มอาชีพข้าราชการด้านความมั่นคงทหาร ตำรวจ ๖๑ คน กลุ่มอาชีพข้าราชการพลเรือน ๔๐ คน

ส่วนที่ ๒ แนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดสอดคล้องกับแนวทางการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

ตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อผู้วิจัยพบว่า แนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบที่นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ให้ความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อขบวนการค้ามนุษย์รวมทั้งนายจ้างและผู้ให้ที่พักพิง ลำดับรองลงมา ได้แก่ การสกัดกั้นตรวจจับการลักลอบเข้าเมือง โดยพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลจากทุกด่านตรวจคนเข้าเมืองให้ติดตามบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ การลงโทษนายจ้างและเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติน่าชังอย่างเฉียบขาด การควบคุมผู้ใช้บัตรผ่านแดนให้ทราบที่อยู่และเวลาเดินทางกลับ แรงงานต้องร่วมกับชุมชนในการรักษาสิ่งแวดล้อม และความสงบเรียบร้อย อีกประการหนึ่ง คือการขอความร่วมมือจากประเทศต้นทาง ประเทศทางผ่านให้สกัดกั้นการเดินทางสู่ประเทศไทย ตามลำดับ แนวความคิดที่นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ให้ความสำคัญน้อยที่สุด คือ การให้ผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เข้าประเทศไทยก่อนวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๘ และอยู่ในประเทศไทยติดต่อกัน ๑๐ ปี มีสถานะเป็นคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ ๓ เปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบจำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ ปรากฏดังนี้

๑. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีเพศต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

๒. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

๓. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีกลุ่มอาชีพต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่าแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ของนักศึกษา วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ตามแนวทางของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ อยู่ใน ระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณรัตน์ แสงโทนโพธิ์ (๒๕๕๖) ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการค้าแรงงานต่างด้าวต่อความมั่นคงของชาติ ผลการวิจัยพบว่า รัฐควรเปิดโอกาส ให้แรงงานต่างด้าวขึ้นทะเบียน รัฐควรบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง และส่งเสริมการเข้าถึงระบบ บริการของรัฐ ให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับแรงงานต่างด้าว พัฒนางานสาธารณสุขประชากร ต่างด้าว ประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อหาทางออกการบริหารจัดการแรงงานต่าง ด้าวร่วมกันรับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายเพื่อนำมาสู่ทางออกในการแก้ไขปัญหา สร้างจิตสำนึกที่ดี ต่อนายจ้างและผู้ประกอบการ กำหนดมาตรการและบทลงโทษอย่างเข้มงวด ระดับนโยบาย ท้องถิ่น ประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบ มีการบูรณาการแผนงานและการพัฒนา กลไกการประสานงานเพื่อการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สนับสนุน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคีต่าง ๆ ในการบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว ออกกฎหมายและ ระเบียบปฏิบัติในการเข้าออกของแรงงานต่างด้าวบริเวณช่องข้ามต่าง ๆ ให้รัดกุม และให้บริการ แบบเชิงรุกแก่แรงงานต่างด้าวทั้งด้านกฎหมายแรงงานต่างด้าวและด้านการส่งเสริมสุขภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า แนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ แตกต่าง จากการศึกษาของ สมเพชร เตชะ (๒๕๔๙) ศึกษาเรื่องทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนต่อ นโยบายของรัฐบาลไทยในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัย พบว่านโยบายของรัฐบาลไม่สามารถแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่ได้อย่าง แท้จริง และงานวิจัยของสุเทพ อภรณ์รัตน์ (๒๕๔๙) ศึกษาเรื่องความจำเป็นของนายจ้างในการ ใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของจังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่านายจ้างไม่เห็นด้วย ถ้าวรัฐบาลมีนโยบายผลักดันแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองออกนอกประเทศ เพราะนายจ้างได้รับความเดือดร้อนจากการขาดแรงงาน ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น

ผลการศึกษาความแตกต่างแนวความคิดในการแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตาม ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ พบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีแนวความคิดในการแก้ไขปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์ แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ ไม่แตกต่าง และทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความเข้าใจ ในการแก้ไขปัญหาและแนวความคิดในการแก้ปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุดโดยเพศชาย ($\mu = ๔.๒๓$) และเพศหญิง ($\mu = ๔.๓๓$) นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ มีแนวความคิดในการ

แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ทั้งระบบ ไม่แตกต่าง ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน มีความเข้าใจในการแก้ปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง “การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖” พบว่านักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร มีความเข้าใจปัญหา ผู้หลบหนีเข้าเมืองและแนวความคิดในการแก้ปัญหา ตามแนวทางของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ อยู่ในระดับมากที่สุด จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

เชิงนโยบาย

๑. รัฐบาลควรให้สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นเจ้าภาพในการกำหนดปริมาณและประเภทแรงงานที่ต้องการจากประเทศเพื่อนบ้านในห้วงเวลา ๕ ปี ให้สอดคล้องกับอุปสงค์ และอุปทาน ด้านแรงงาน เพื่อเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในระดับที่ยอมรับได้

๒. รัฐบาลควรให้โอกาสผู้หลบหนีเข้าเมืองรายงานตัวและยกเว้นโทษ อันจะส่งผลให้หน่วยงานของรัฐทุกภาคส่วนได้รับข้อมูลที่แท้จริงของผู้หลบหนีเข้าเมือง

เชิงปฏิบัติ

๑. สถานเอกอัครราชทูตไทยในต่างประเทศดำเนินการประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ในประเทศต้นทางให้ประชาชนทราบถึงผลเสียของการหลบหนีเข้าประเทศไทย

๒. กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ให้ผู้ประกอบการคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศก่อนผลประโยชน์ส่วนตัว

๓. สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติควรเป็นเจ้าภาพบูรณาการให้หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องปรับปรุงกฎหมายที่มีปัญหาอุปสรรคและขาดความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน ประกอบด้วยพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘ รวมทั้งอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กฎกระทรวงแรงงาน ประกาศกระทรวงมหาดไทย และคำสั่งกระทรวงแรงงาน

๔. สำนักงานกิจการความมั่นคงภายใน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย บูรณาการด้านข้อมูลจากทุกภาคส่วนเพื่อทราบข้อมูลที่แท้จริงถึงจำนวนและที่อยู่ของแรงงานต่างด้าว และผู้ติดตาม เพื่อสะดวกต่อการควบคุมการหลบหนีเข้าเมือง

๕. กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน ควรลดขั้นตอนในการนำเข้าแรงงานและ
อนุญาตให้แรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านทำงานในประเทศไทย

เชิงวิชาการ

๑. ผู้วิจัยท่านต่อไปควรทำวิจัยเฉพาะกรณีในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองแต่ละ
สัญชาติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ถึงระดับความรุนแรงที่ส่งผลต่อความมั่นคงของชาติ

๒. ผู้วิจัยท่านต่อไปควรศึกษาให้ได้ตัวแทนจากทุกสาขาอาชีพ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมการปกครอง. “ผู้หลบหนีเข้าเมือง”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.isab.dopa.go.th/dopa-isab/department.sp?departmentId=1>. ๒๕๕๗.
- กองบรรณาธิการ. “ลดชั้นต่ำสุดไทยค้ำมนุษย์”, ไทยรัฐ. ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๗. หน้า ๑.
- ปวีณรัตน์ แสงโทณโพธิ์. (๒๕๕๖). “ผลกระทบของการค้าแรงงานต่างด้าวต่อความมั่นคงของชาติในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. คณะวิทยาลัยกฎหมายและการปกครองภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร. “คำว่าคนต่างชาติ และการจำแนกประเภทของคนต่างด้าวภายใต้กฎหมายไทย”, คุณพาห ๔. (ตุลาคม – ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๕).
- เพิ่มพูน ชิดชอบ. “กฎหมายคนเข้าเมืองกับระบบการจัดการคนเข้าเมืองของประเทศไทย”. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, ๒๕๕๓.
- ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศกระทรวงกลาโหม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักงานสนับสนุนสำนักปลัดกระทรวงกลาโหม, ๒๕๕๖.
- ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักงานสนับสนุนสำนักยุทธศาสตร์ความมั่นคงภายในประเทศ สภาความมั่นคงแห่งชาติ, ๒๕๕๕.
- สมพร พรทิพย์เสถียร. (๒๕๔๖). “ปัญหาสังคมที่เกิดจากการจ้างแรงงานต่างด้าวที่ตลาดสี่มุมเมืองจังหวัดปทุมธานี”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขาสังคมวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมเพชร เศษะ. (๒๕๔๗). “ทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนต่อนโยบายของรัฐบาลไทยในการแก้ไขปัญหาแรงงานพม่าอพยพในจังหวัดเชียงใหม่”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. สาขารัฐศาสตร์ (การเมืองและการปกครอง), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุเทพ อภรณ์รัตน์. (๒๕๔๗). “ความจำเป็นของนายจ้างในการใช้แรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองของจังหวัดจันทบุรี”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนา, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

ภาษาต่างประเทศ

Everett S. Lee. (1966). A Theory of Migration. Pennsylvania : Population Association of America.

EG Ravenstein. (1967). Ravenstein's Law of Migration. Demography, Newyork : Oxford University Press.

.....

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

โครงการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖

วัตถุประสงค์ แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

๒. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ

คำชี้แจง

๑. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด ๒ ส่วน รวม ๓๒ ข้อ

ส่วนที่ ๑ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ๓ ข้อ

ส่วนที่ ๒ แบบสอบถามแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (๒๙ ข้อ)

๒. ในการตอบแบบสอบถามแต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิดและไม่มีผลกระทบต่อผู้ตอบคำถาม ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลเป็นภาพรวมนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

๓. ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อและตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านมากที่สุด

๔. ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

พลตรี อภิชาติ อุ๋นอ่อน

ผู้วิจัย

ส่วนที่ ๑ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

๑. เพศ

๑) ชาย

๒) หญิง

๒. ระดับการศึกษา

๑)ปริญญาตรี

๒)ปริญญาโท

๓)ปริญญาเอก

๓. อาชีพ

๑)ข้าราชการทหาร ตำรวจ

๒)ข้าราชการพลเรือน

ส่วนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๖
ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่การจัดการปัญหา ผู้ หลบหนี เข้าเมือง ที่อยู่มาเป็นเวลานาน					
๑. บุคคลที่เข้าประเทศไทย					

ก่อน ๑๘ ม.ค.๔๘ และอยู่ในไทยติดต่อกัน ๑๐ ปี กำหนดให้เป็น คนต่างด้าวโดยชอบด้วยกฎหมาย					
ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
๒. บุตรของบุคคลในข้อ ๑ ที่เกิดในประเทศไทย สามารถ ขอมีสัญชาติไทยได้					
๓. รัฐให้การคุ้มครอง สิทธิขั้นพื้นฐานด้านการศึกษา สาธารณสุข การเดินทาง กับบุคคลตามข้อ ๑ ตามกฎหมาย					
๔. รัฐทบทวน ปรับปรุง กฎหมายเพื่อจัดอุปสรรคของ กฎระเบียบ เกี่ยวกับบุคคลตามข้อ ๑					
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่ ๒ การจัดการปัญหาผู้ หลบหนี เข้าเมืองสัญชาติ พม่า ลาว และกัมพูชา					
๕. การจ้างแรงงานต่างด้าว ในสาขาอาชีพที่ขาดแคลน ให้ดำเนินการได้ในห้วงเวลาหนึ่ง					
๖. การจ้างงานต้องไม่กระทบแรงงานไทย					
๗. การจ้างงานควรสอดคล้องกับผลประโยชน์ทาง เศรษฐกิจของชาติ					
๘. การจ้างแรงงานต่างด้าว ควรสอดคล้องกับการปรับโครงสร้างประชากร					
๙. เร่งรัดการพัฒนาเทคโนโลยี ในสถานประกอบการ ทดแทนแรงงานต่างด้าว					
ข้อความ	เห็น	เห็น	ไม่	ไม่	ไม่

	ด้วย อย่าง ยิ่ง	ด้วย	แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
๑๐. ปรับปรุงกระบวนการพิสูจน์สัญชาติแรงงานให้ รวดเร็ว และมีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม					
๑๑. ประเทศไทยและประเทศ ต้นทางควรปฏิบัติตามบันทึกความเข้าใจการนำแรงงาน เข้าสู่ระบบและการจ้างงาน ที่ถูกกฎหมาย					
๑๒. ขยายเวลาให้แรงงาน ที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติ จาก ๒ ปี เป็น ๓ ปี ต่อได้อีก ๒ ครั้ง ครั้งละ ๑ ปี					
๑๓. ให้แรงงานในสาขาประมงสาขาก่อสร้าง สามารถ เคลื่อนย้ายไปยังบริษัทอื่นได้					
๑๔. นายจ้างต้องทำสัญญากำหนดเวลาจ้าง, ค่าจ้าง และสวัสดิการอย่างชัดเจน					
๑๕. แรงงานที่หลบหนีเข้าเมืองต้องถูกผลักดัน ส่งกลับ อย่างปลอดภัย บนพื้นฐาน ความเป็นมนุษย์					
๑๖. แรงงานต้องร่วมกับชุมชน ในการรักษาสิ่งแวดล้อม และความสงบเรียบร้อย					
๑๗. ลงโทษนายจ้าง และเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติมิชอบ อย่างเฉียบขาด					
ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย

	ยิ่ง				อย่าง ยิ่ง
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ กลุ่มเป้าหมายที่๓การจัดการปัญหาผู้ หนีภัย จากการสู้รบตามแนวชายแดน ชาวโรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนือ					
๑๘. ผ่อนผันให้ผู้หนีภัย อยู่ชั่วคราวตามหลักมนุษยธรรม					
๑๙. บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อขบวนการค้า มนุษย์, นายจ้าง และผู้ให้ที่พักพิง					
๒๐. ไม่เพิ่มพื้นที่รองรับผู้หนีภัย					
๒๑. ขอความร่วมมือจาก ประเทศต้นทาง และประเทศทางผ่าน ให้สกัดกั้นการ เดินทาง สู่ประเทศไทย					
๒๒. ดำเนินการส่งผู้หนีภัย ไปประเทศที่สาม หรือส่งกลับประเทศต้นทาง					
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การป้องกัน การลักลอบเข้ามาใหม่					
๒๓. สกัดกั้นการลักลอบเข้าเมือง โดยพัฒนาระบบ สารสนเทศ เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลทุกด้าน ตม. ให้ติดตาม บุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ					
๒๔. ควบคุมผู้ใช้บัตรผ่านแดนให้ทราบที่อยู่และเวลา เดินทางกลับ					
๒๕. ส่งเสริมให้ชุมชนชายแดน, ชายฝั่งทะเล สกัดกั้น การลักลอบเข้าเมือง					
ข้อความ	เห็น	เห็น	ไม่	ไม่	ไม่

	ด้วย อย่าง ยิ่ง	ด้วย	แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
ยุทธศาสตร์ที่๓ การเสริมสร้าง ความร่วมมือกับประเทศ เพื่อนบ้าน เพื่อป้องกัน และแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง					
๒๖. ใช้กลไกอาเซียน และกลไกทวิภาคี ประสานความ ร่วมมือแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง					
๒๗. ประเทศไทยควรส่งเสริม การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และทรัพยากรมนุษย์ของ ประเทศเพื่อนบ้านเพื่อป้องกันการย้ายถิ่น					
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการ					
๒๘. จัดตั้งคณะกรรมการอำนวยการบริหาร ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง(กอ.ปร.) มี นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ ในภาพรวม					
๒๙. จัดทำนโยบายรองรับ การย้ายถิ่น ภายในประเทศ และภูมิภาค รองรับการเป็นประชาคมอาเซียน					

ข้อเสนอแนะ ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง

.....
.....
.....

.ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	พลตรีอภิชาติ อุ๋นอ่อน
วัน เดือน ปีเกิด	๒๖ กรกฎาคม ๒๕๐๒
การศึกษา	
พ.ศ.๒๕๒๖	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วทบ.ทบ.) โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
พ.ศ.๒๕๓๔	โรงเรียนเสนาธิการทหารบก ชุดที่ ๖๕
พ.ศ.๒๕๔๕	วิทยาลัยการทัพบก ชุดที่ ๕๑
พ.ศ.๒๕๕๖	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทั่วไป) วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.๒๕๕๐ – ๒๕๕๓	ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบกไทย ณ เวียงจันทน์
พ.ศ.๒๕๕๓ – ๒๕๕๔	ผู้อำนวยการกองพัฒนายุทธศาสตร์ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์
พ.ศ.๒๕๕๔ – ๒๕๕๕	ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน สำนักงานกิจการพลเรือน
พ.ศ.๒๕๕๕ – ๒๕๕๖	ผู้อำนวยการสำนักงานวิเทศสัมพันธ์ สำนักนโยบายและแผนกลาโหม
ตำแหน่งปัจจุบัน	นายทหารฝ่ายเสนาธิการประจำรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงกลาโหม.

สรุปย่อ

ลักษณะวิชา ยุทธศาสตร์

เรื่อง	การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัย ป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56
ผู้วิจัย	พลตรีอภิชาติ อุ๋นอ่อน หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ 56
ตำแหน่ง	นายทหารฝ่ายเสนาธิการประจำรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ กระทรวงกลาโหม พ.ศ.2556 ได้กำหนดภัยคุกคาม
ที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) ภัยคุกคามแบบดั้งเดิม (Traditional
Threat) 2) ภัยคุกคามรูปแบบใหม่ (Non - Traditional Threat) ซึ่งล้วนเป็นภัยที่ส่งผลกระทบต่อ
ความมั่นคงของชาติ นอกจากนี้การที่ประเทศไทยมีการรัฐประหารประกอบกับปัญหาผู้หลบหนี
เข้าเมืองที่มีอยู่เดิมส่งผลให้กระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาลดอันดับประเทศไทย
ในรายงานค้ำมนุษย์ประจำปี 57 จาก Tier 2 ไปอยู่สถานภาพต่ำสุด Tier 3 เมื่อ มิ.ย. 57 ด้วยเหตุผลที่
ไทยไม่มีความพยายามเพียงพอในการแก้ปัญหาค้ำมนุษย์

ผู้วิจัยเคยดำรงตำแหน่งผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบกไทย ณ เวียงจันทน์ รักษาราชการผู้ช่วย
ทูตฝ่ายทหารไทย ณ เวียงจันทน์ ระหว่าง เดือนตุลาคม พ.ศ. 2550 ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. 2553 ได้
ปฏิบัติหน้าที่กรรมการในคณะอนุกรรมการร่วมมือรักษาความสงบเรียบร้อยตามแนวชายแดนทั่วไป
ไทย-ลาว อีกตำแหน่งหนึ่ง ในระหว่างนั้นได้ร่วมกับคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ ฝ่ายไทย
และฝ่ายสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวม้งลาว ณ ที่พักพิง
บ้านห้วยน้ำขาว อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จนสามารถส่งกลับชาวม้งลาวได้ทั้งหมดและปิด
ที่พักพิงบ้านห้วยน้ำขาว นำมาซึ่งความไว้วางใจของผู้นำระดับรัฐบาลและผู้นำกองทัพของ
ทั้งสองประเทศ ช่วยให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศดีขึ้น ต่อมาผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่
ในตำแหน่งผู้อำนวยการกองพัฒนายุทธศาสตร์ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักนโยบาย
และแผนกลาโหม ได้มีโอกาสเดินทางไปตรวจสอบภาวะแวดล้อมทางยุทธศาสตร์ตลอดแนวชายแดน
ประเทศไทย ทำให้มีโอกาสศึกษาปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างต่อเนื่อง ทั้งผู้หลบหนีเข้าเมือง
ชาวม้ง ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวกัมพูชา ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวลาว ผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวโรฮิงยา

และผู้หลบหนีเข้าเมืองชาวเกาหลีเหนือ จากการรวบรวมข้อมูลทำให้ทราบว่า ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองเกิดจากการหนีภัยสงคราม การปราบปรามชนกลุ่มน้อยของประเทศเพื่อนบ้าน ความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศต้นทาง ความต้องการแสวงหาโอกาสในการดำรงชีวิตที่ดีกว่า การที่ประเทศต้นทางไม่รับรองสถานะของประชากรต่างเชื้อชาติ และปัญหาภายในประเทศไทย ได้แก่ หน่วยงานของรัฐขาดการเชื่อมโยงและการบูรณาการ เจ้าหน้าที่ของรัฐบางส่วนเป็นอุปสรรคต่อการแก้ปัญหา การขาดแคลนกำลังพลและเครื่องมือในการป้องกันและปราบปราม สังคมโดยรวมยังขาดความตระหนักต่อปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง ในขณะที่ประเทศมหาอำนาจอ้างเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติต่อผู้หลบหนีเข้าเมือง และการรวมเป็นหนึ่งเดียวของประชาคมอาเซียน ใน พ.ศ. 2558 จะทำให้การเดินทางไปมาหาสู่กันของประชากรประเทศสมาชิกอาเซียนมีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น ส่งผลให้มีผู้หลบหนีเข้าเมืองมายังประเทศไทยมากขึ้น นำมาซึ่งปัญหาความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานภาพตามกฎหมายและสิทธิของบุคคล ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิต การถูกล่วงละเมิดสิทธิ นอกจากนี้ยังมีชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาอยู่อย่างถูกต้องแต่อาศัยอยู่เกินกำหนดไม่ยอมเดินทางกลับ รวมทั้งอีกส่วนหนึ่งพยายามลักลอบเข้าประเทศไทยเพื่อขายแรงงาน โดยอาศัยช่องว่างของการอนุญาตเข้าเมือง จุดอ่อนในการสกัดกั้น ผลักดัน และการติดตามตัวบุคคลของเจ้าหน้าที่ นำมาซึ่งผลกระทบด้าน การเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ จากฐานข้อมูลของสำนักกิจการความมั่นคงภายใน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยคาดว่า มีผู้หลบหนีเข้าเมืองจำนวนไม่ต่ำกว่า 3 ล้านคน นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำงาน ได้รับการคัดสรรมาจากหน่วยงานด้านความมั่นคง และข้าราชการพลเรือน สามารถเป็นตัวแทนประชากรในการเสนอแนะแนวทางนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อขับเคลื่อน ยุทธศาสตร์และนโยบายต่างๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกัน ราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555) ตามแนวทางของสภาความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555)

2. เพื่อเปรียบเทียบแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555) จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา และกลุ่มอาชีพ

3. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555)

2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 จำนวน 110 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 จำนวน 110 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ตามแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการย้ายถิ่นและยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและรับกลับคืนด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 95 คน และเพศหญิงจำนวน 6 คน วุฒิการศึกษาปริญญาตรี 38 คน ปริญญาโท 58 คน ปริญญาเอก 5 คน กลุ่มอาชีพข้าราชการด้านความมั่นคง ทหาร ตำรวจ 61 คน กลุ่มอาชีพข้าราชการพลเรือน 40 คน

ส่วนที่ 2 แนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 มีแนวความคิดสอดคล้องกับแนวทางการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าแนวความคิดในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบที่นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ให้ความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อขบวนการค้ามนุษย์ นายจ้างและผู้ให้ที่พักพิง ลำดับรองลงมา ได้แก่ การสกัดกั้นการลักลอบเข้าเมืองโดยพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลทุกด้านตรวจคนเข้าเมืองให้ติดตามบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ การลงโทษนายจ้างและเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติน่าสงสัยอย่างเฉียบขาด การควบคุมผู้ใช้บัตรผ่านแดนให้ทราบที่อยู่และเวลาเดินทางกลับ แรงงานต้องร่วมกับชุมชนในการรักษาสันติภาพและความสงบเรียบร้อย อีกประการหนึ่ง คือ การขอความร่วมมือจากประเทศต้นทาง และประเทศทางผ่านให้สกัดกั้นการเดินทางสู่ประเทศไทย ตามลำดับ แนวความคิดที่นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ให้ความสำคัญน้อยที่สุด คือ การให้ผู้หลบหนีเข้าเมืองที่เข้าประเทศไทยก่อนวันที่ 18 มกราคม 2548 และอยู่ในประเทศไทยติดต่อกัน 10 ปี มีสถานะเป็นคนต่างด้าวเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างแนวความคิดของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 ในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา กลุ่มอาชีพ ปรากฏดังนี้

1. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 มีเพศต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน
2. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 มีกลุ่มอาชีพต่างกันมีแนวความคิดในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองตามยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ (มติคณะรัฐมนตรี 24 เมษายน 2555) ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 56 มีความเข้าใจปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองและแนวความคิดในการแก้ปัญหาตามแนวทางของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและนโยบายต่างประเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด จากข้อค้นพบดังกล่าวผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

เชิงนโยบาย

1. สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและนโยบายต่างประเทศควรเป็นเจ้าภาพในการกำหนดปริมาณและประเภทแรงงานที่ต้องการจากประเทศเพื่อนบ้านในห้วงเวลา 5 ปี ให้สอดคล้องกับอุปสงค์ และอุปทาน ด้านแรงงาน เพื่อเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในระดับที่ยอมรับได้
2. ให้โอกาสผู้หลบหนีเข้าเมืองรายงานตัว เพื่อบรรเทาโทษ และหน่วยงานของรัฐทุกภาคส่วน ได้รับข้อมูลที่แท้จริงของผู้หลบหนีเข้าเมือง

เชิงปฏิบัติ

1. สถานเอกอัครราชทูตไทยในต่างประเทศดำเนินการประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ในประเทศต้นทางให้ประชาชนทราบถึงผลเสียของการหลบหนีเข้าประเทศไทย
  2. กรมประชาสัมพันธ์ดำเนินการประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ให้ผู้ประกอบการคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศ ก่อนผลประโยชน์ส่วนตัว
  3. สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและนโยบายต่างประเทศเป็นเจ้าภาพบูรณาการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องปรับปรุงกฎหมายที่มีปัญหาอุปสรรคและขาดความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน อันประกอบด้วย พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองพ.ศ.2522 พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 รวมทั้งอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กฎกระทรวงแรงงาน ประกาศกระทรวงมหาดไทย และคำสั่งกระทรวงแรงงาน
  4. กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย บูรณาการด้านข้อมูลจากทุกภาคส่วนเพื่อทราบข้อมูลที่แท้จริงถึงจำนวนและที่อยู่ของแรงงานต่างด้าวและผู้ติดตามเพื่อสะดวกต่อการควบคุมการหลบหนีเข้าเมือง
  5. กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงานลดขั้นตอนในการนำเข้าแรงงาน
- ### เชิงวิชาการ
1. ผู้ทำวิจัยท่านต่อไปควรทำวิจัยเฉพาะกรณีในการแก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมืองแต่ละสัญชาติ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ถึงระดับความรุนแรงที่ส่งผลต่อความมั่นคงของชาติ
  2. ผู้ทำวิจัยท่านต่อไปควรศึกษาให้ได้ตัวแทนจากทุกสาขาอาชีพ